

Tà Kiếm Phụ Thân

Contents

Tà Kiếm Phụ Thân	1
1. Chương 1: Đào Cốc	1
2. Chương 2: Sơ Ngộ	3
3. Chương 3: Tà Kiếm Ma Quân	4
4. Chương 4: Sắc Vi Ẩn Ký	5
5. Chương 5: Bạch Y? Bạch Y... *	6
6. Chương 6: Uy Được	8
7. Chương 7: Uy Được 2	9
8. Chương 8: Chương 8	11
9. Chương 9: Chương 9	13
10. Chương 10: Chương 10	15
11. Chương 11: Chương 11	17
12. Chương 12: Chương 12	19
13. Chương 13: H Scene	21
14. Chương 14: Chương 14	23
15. Chương 15: Chương Sau Chương Tiếp Chương 15	25
16. Chương 16: Chương 16	28
17. Chương 17: Chương 17	30
18. Chương 18: Chương 18	34
19. Chương 19: Chương 19	36
20. Chương 20: Chương 20	38
21. Chương 21: Chương 21	39
22. Chương 22	42

Tà Kiếm Phụ Thân

Giới thiệu

Truyện Tà Kiếm Phụ Thân của tác giả Y Y là một câu truyện đam mỹ phụ tử, xuyên không, tiểu thuyết hay nhất, nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-kiem-phu-than>

1. Chương 1: Đào Cốc

Đào cốc, trong võ lâm ai ai cũng biết đến sự tồn tại của nó, nhưng cơ hồ lại không ai nói rõ được nó đến cùng là ở nơi nào.

Đào cốc, chốn xuất thân của đại hiệp một thời Ngô Ẩn, đồng thời cũng là sư môn của tuyệt thế ma đầu Lãnh Thanh Thu, phi chính phi tà, tách khỏi thế tục.

Đào cốc, được coi là nơi thần bí nhất suốt ba trăm năm qua, có vô số những truyền thuyết xoay quanh nó, mà chuyện được bàn tán nhiều nhất mười mấy năm nay chính là mười lăm năm trước Đào cốc cốc chủ Lãnh Điệp đoạn tình với Huyết Ma điện điện chủ Hàn Quân Tà khiến vô lâm một phen nổi sóng.

Trong [Dị Văn Lục – Gian Hồ Thiên] của Vô Tam tiên sinh, có ghi như sau:

“Huyết Ma điện điện chủ Hàn Quân Tà cùng Đào cốc cốc chủ Lãnh Điệp, lần đầu tương ngộ tại Giang Nam, ba ngày sau liền tại Đào cốc bái đường thành thân.”

Đào cốc thời gian qua luôn ở vị thế trung lập, nay cùng Huyết Ma điện kết thân đã phá vỡ thế cân bằng hắc bạch lưỡng đạo trăm năm qua, nhất thời khiến vô lâm các phái hỗn loạn, người người bất an.

Thế nhưng, bất ngờ chính là, sau ngày thành thân ba tháng, Lãnh Điệp để lại một bức hưu thư*, đơn độc trở về Đào cốc, từ đó không hề tái xuất giang hồ. Mà Huyết Ma điện đối việc ấy cũng không đề cập tới, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh...”

Mà trong [Dị Nhân Lục] của Vô Tam tiên sinh, đối với hai người cũng có viết qua:

“Hàn Quân Tà, Huyết Ma điện điện chủ, sư môn bất minh. Mười bốn tuổi sơ nhập giang hồ, lấy võ công kinh người cùng tác phong lãnh khốc quyết tuyệt gây tiếng, mười sáu tuổi cùng hai vị huynh đệ kết nghĩa lập Huyết Ma điện, mười tám tuổi đưa Huyết Ma điện xưng bá Giang Bắc. Lấy Đào cốc Lãnh Huyết làm thê tử, ba tháng sau phân ly, nguyên nhân bất minh. Mười năm sau đó, không chỉ đem Hàn Huyết Kính luyện tới tầng cao nhất, mà còn có được thần binh –Ngưng Huyết, thiên hạ đương thời, trừ Thiên Cơ bảo bảo chủ Mạc Hạo Nhiên, ngoại không người địch lại. Mà Huyết Ma điện cũng thành tà phái đệ nhất môn, dù là vô lâm liên kết cũng không áp chế được phong mang* của nó.”

“Lãnh Điệp, Đào cốc cốc chủ đời thứ chín, sư tòng kì phụ Lãnh Thanh Thu cùng nghĩa phụ Ngô Ẩn, hợp nhất hai nhà chính tà. Thuở nhỏ lãnh ngạo cô độc, duy chỉ ham mê võ công. Mười tám tuổi xuất cốc, gặp người ai cũng kinh vi thiên nhân, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân chốn giang hồ. Do ý trời bảo ngộ Hàn Quân Tà, cùng người đó thành thân, ba tháng sau lưu lại đoạn tuyệt thư, hồi Đào cốc bế quan, tái vô âm tín.

Về hành động ngoài dự đoán của hai người, không ai có thể nói ra nguyên do, kể cả Tam Vô tiên sinh được xưng tụng là “Vô sở bất tại, vô sở bất vi, vô sở bất tri”*, cũng chỉ biết đôi chút nội tình.

Ngày này mười lăm năm sau, đương lúc mọi người dần đem chuyện này rơi vào quên lãng, không biết một việc sắp xảy ra sẽ làm chấn động cả vô lâm...

Rất nhiều năm sau, trong [Dị Văn Lục] người nói chuyện này hăng say nhất cũng là tử muội ruột thịt của một trong “Đương đại tứ đại kỳ văn”, là như vậy viết lời mở đầu:

“Ngày hôm đó, khí trời không tệ, trời trong nắng ấm...Hàn Quân Tà vì lý do cá nhân đi tới Đào cốc, tại nơi ấy tình cờ gặp Nhạc tiên (YUE)* Hàn Hiểu Hâm cũng chính là phu nhân tương lai của Huyết Ma điện điện chủ, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, lãng mạn...” (nữ đồng nghiệp tung hoa

)

Chỉ là sự thực có thật mỹ hảo như vậy không?

Sợ rằng chỉ có đương sự mới tinh tường...

hưu thư: Đơn ly dị

phong mang: cái này ta thực cũng không rõ, QT caca ghi là mũi sắc nhọn

“Vô sở bất tại, vô sở bất vi, vô sở bất tri”: Có mặt khắp chốn/không từ việc xấu/thông biết mọi sự

(YUE): cái này không phải ta thêm vào mà chính là tác giả ghi

2. Chương 2: Sơ Ngộ

Đào cốc nơi Miêu Cương, nổi tiếng nhờ quanh năm vân vụ liễu nhiều, trong cốc khắp nơi đào nở rộ. Đào cốc xung quanh tràn ngập chướng khí, cận giả tất tử, cho nên dù đẹp tựa tiên cảnh, nhưng lại không người ở, trong cốc chỉ có một vài nguyên trứ sinh vật sinh sống. Cho đến ba trăm năm trước, vô lâm kì nhân Lãnh Ngu nhập chủ Đào Cốc.

Những sinh vật ấy kinh niên luy nguyệt* ở trong cốc sinh sôi nảy nở, dần dần sản sinh các chủng biến dị, trong đó nổi tiếng nhất chính là tiên thi vô cốt xà.

Xà vốn là mềm dẻo, này vô cốt xà lại càng kỳ lạ, không chỉ là bản quyền uốn lượn, lại càng khả thô khả tế khả trường khả đoản khả thẳng khả khúc. Xà này là loài lưỡng tính, năm năm lột xác một lần, bảy năm sau sinh một trứng, liền chết. Ấu xà tập hợp nguyệt tinh hoa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau phá vỏ thoát ra, thực bách độc, cư linh huyết*, tính giảo đa nghi. Bề ngoài trong suốt như ngọc, trong thiên hạ là vật chí âm chí độc, ngoại lệ lại có thể giải bách độc.

Trong thiên hạ duy Đào cốc có Vô cốt xà, mà xà này đời đời đơn truyền, cho nên trong [Dị linh lục] đứng hàng thứ chín, là một trong thập đại linh vật.

“Tiểu Thanh à, người nói hình dáng Diệm bây giờ ra sao?”

Một thiếu niên khả ái đang treo lên cây đào lảo bảo. Chính xác là đối với ngọc hoàn trên cổ tay trái độc thoại. Ngọc hoàn này màu sắc ôn nhuận, bạch trung phiếm bích, điêu tác xà hình, thủ vĩ tương triền*.

“Diệm đã gần mười ngày không tới Đào cốc rồi...”

Thiếu niên tiếp tục đối ngọc hoàn tái tái niệm, mà nhìn kỹ tới ngọc điêu tiểu xà kia tựa hồ đang không kiên nhẫn mà trở mặt khinh khỉnh, chẳng lẽ nó đúng là một vật sống??

Tiểu xà cuối cùng kiên nhẫn không được, nhẹ nhàng xoay một cái, lúi vào vạt áo của thiếu niên.

“A! Hảo lạnh!! Tiểu Thanh!!!”

Thiếu niên chính là Hàn Hiểu Hâm, hần hòa hảo bạn bè một năm trước bị Tiên Đế mang đi thời không, trở lại tiền kiếp trong thân thể vừa chết không lâu. Năm tháng trước gặp được Âu Dương Diệm một trong số những hảo bằng hữu.

Nhất nhân nhất xà tại rừng đào chơi bất diệt nhạc hồ, mà lúc này đây Lãnh Hương diện lại một mảnh âm mai*

Lãnh Hương diện ban đầu chỉ là căn nhà gỗ do Lãnh Ngu thuận tay dựng nên, trải qua ba trăm năm tu tập khoách kiến*, trở thành khu nhà chính của Đào cốc. Xung quanh rừng đào che kín kỳ môn trận pháp, mấy trăm năm qua vẫn bảo vệ chính điện, thế nhưng đối với Tà Kiếm Ma Quân Hàn Quân Tà trước mặt chỉ là hình đồng hư thiết*.

Đào công, Đào bà trong cốc vai vế cao nhất, võ công tốt nhất. Hôm nay tại đây hai người thất bại thần sắc thất vọng, mặt mũi, dễ nhận thấy vừa bị nội thương lại vừa bị người chế trụ huyết đạo. Trong viện, mọi người như lâm đại địch vây quanh một hắc y nhân, không ai dám mảy may vọng động.

Hàn Hiểu Hâm vừa vào cửa đã thấy cảnh này.

“Ông! Bà! Hai người xảy ra chuyện gì?”

Một thanh âm non nớt trong trẻo phá vỡ bầu không khí ngưng trọng. Hàn Hiểu Hâm nhìn thấy Đào công, Đào bà bình thường hiểu hần nhất bị thương, lập tức hướng họ chạy đi. Tại nơi hắc y nhân vừa thoáng qua, cảm giác được một đạo sát khí kéo tới.

“Dừng!” Hai lão nhân khẩn trương gào lên.

Hàn Hiểu Hâm chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, một bàn tay băng lãnh kiềm ở cổ hần.

Hắc sắc là ấn tượng đầu tiên của hần đối với người đang bóp lấy cổ mình.

Hắc sắc trường bào chợt để lộ một thân hình tu trường đỉnh bạc*, mái tóc đen dài dùng hắc sắc đái tử buộc lại khẽ bay trong gió.

Cuối cùng, là đôi mắt đen băng lãnh mà sâu thẳm, giống như hồ băng không đáy.

Hàn Hiểu Hâm ngơ ngác nhìn hắc y nhân cho tới khi cảm giác đau đớn nơi cổ nhắc hẳn nhớ đến nhu cầu dưỡng khí tối cần thiết.

“Thiếu cốc chủ!” Nhìn tôn tử bảo bối yêu thương gương mặt đỏ bừng, nhị lão gấp đến độ thiếu chút nữa chân khí nghịch hành tẩu hỏa nhập ma.

Bên kia hắc y nhân vẫn không ngừng thắt chặt lực đạo, mà thiếu niên thần chí từ sớm đã trở nên mơ hồ.

“Nó là hài tử của ngươi!”

Đây là câu nói cuối mà Hàn Hiểu Hâm trước khi rơi vào mê man nghe được.

kinh niên lụy nguyệt: năm này tháng nọ

cư linh huyết: sống ở huyết mộ (nói thẳng ra là nghĩa địa a)

thủ vĩ tương triền: đầu đuôi quấn nhau (cái này tớ không rõ lắm)

âm mai: khói mù

tu tập khoách kiến: sửa chữa xây dựng thêm

hình đồng hư thiết: thùng rỗng kêu to

tu trường đỉnh bạc: thon dài rắn rỏi

3. Chương 3: Tà Kiếm Ma Quân

“Nó là hài tử của ngươi!”

Một câu nói khiến mọi người ở đó đều trơ ra.

Hàn Quân Tà trong mắt hiện lên một tia hàn quang, lực đạo của tay phải vẫn không ngừng xiết chặt.

Nhị lão thấy thế đành bất đắc dĩ phải nói ra sự thật che giấu trong suốt 15 năm, “Mười lăm năm trước, sau khi cốc chủ quay về cốc liền nhập Đông cốc bế quan, mười tháng sau xuất quan đưa thiếu cốc chủ cho hai ta chăm sóc, liền tái nhập quan, bảy năm trước thần công luyện thành, sau khi đem cốc chủ vị trao cho thiếu cốc chủ, nói muốn đi hải ngoại ngao du tìm kiếm võ học vô thượng...” Nhị lão sợ hãi không kiên nhẫn, dấu chấm tròn cũng không dám thêm, đem chuyện năm đó một hơi trút ra, chỉ thấy Hàn Quân Tà diện vô biểu tình vẫn bất vi sở động, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Nam nhân này được xưng là “Tà Kiếm Ma Quân” hiển nhiên không cần lý do.

“Tà Kiếm”, kiếm tẩu tà phong, như phụ quỷ thần, xuất tất đoạn hồn, tự mười năm trước có được thần binh ngưng huyết gần như vô địch thủ, năm năm trước cùng Thiên Ky Bảo Mạc Hạo Nhiên đánh một trận sau linh ngộ được chân lý võ học vô kiếm thắng hữu kiếm, từ đó thảo mộc trùng thạch đều có thể làm kiếm.

“Ma Quân”, lãnh khốc vô tình, mất hết tính người, mười sáu tuổi, do trong một đêm đơn độc giết hết Tô Châu, Lý Gia trên dưới 107 mạng mà thành danh, mà khi đó gia chủ của Lý Gia cũng chính là phụ thân của hắn, cùng ngày, phái người đến nhà mẫu thân – đệ nhất vương tộc Kim Lăng diệt môn, thẳng tay chém giết.

Người này, nếu lập tức bóp chết thân tử, cũng không khiến người khác bất ngờ. Nhị lão chịu đựng mồ hôi tuôn như mưa, âm thầm ngưng tụ công lực cả đời, dù cho đồng quy vu tận cũng muốn cứu thiếu cốc chủ.

Kỳ thật, dù nhị lão có lấy tính mạng đương đầu, tối đa cũng chỉ có thể tổn thương Hàn Quân Tà bảy phần, huống chi, Ảnh Ma luôn ẩn ở chỗ tối cũng sẽ không mặc bọn họ thương tổn chủ nhân.

Ngay khi nhị lão dự định hợp lực, bóng đen chợt lóe lên, Hàn Quân Tà đã mang theo Hàn Hiểu Hâm đang bất tỉnh biến mất trước mặt mọi người.

Tại tiểu sơn cốc bí mật ở giữa Đào cốc, một tay ôm Hàn Hiểu Hâm hôn mê bất tỉnh, hướng hắc y nam tử che mặt đang quỳ bên cạnh.

“Đi tìm một ít hoa quả.” Hàn Quân Tà lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng” Ảnh Ma cấp tốc biến mất trong màn đêm.

Trước đó, Ảnh Ma đã khơi một đồng lửa lớn, Hàn Quân Tà đem ngoại y trải bên cạnh đồng lửa, rồi mới nhẹ nhàng đặt người đã bị điểm thủy huyết xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú khả ái, thân thể so với những đứa trẻ cùng tuổi có phần nhỏ bé, này, có thật là hài tử của mình? Hàn Quân Tà cũng không phải không biết về sự tồn tại của hài tử này, chỉ là đã quên.

Không sai, đã quên. Đối với hắn, hài tử này cũng chỉ là một điều trong hiệp nghị với Lãnh Diệp, vẫn chưa để trong tâm, là vì, sau khi hợp tác kết thúc Lãnh Diệp quay về Đào cốc, hắn liền đem “Thân sinh nhi tử” quên đi.

Hàn Quân Tà cúi xuống thiếu niên kia, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Ngón tay thon dài phủ trên chiếc cổ mảnh khảnh của của thiếu niên, trên đó còn đọng lại vết xanh tím do chính tay hắn lưu lại. Chậm rãi xiết chặt năm ngón tay, cảm thụ mạch đập khiêu động dưới làn da trắng nõn, nơi đây đang chảy huyết mạch của mình.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới buổi tối của rất nhiều năm trước, tay hắn cũng từng phủ trên những dòng huyết mạch trên cổ giống vậy, sau đó cầm nó bẻ gãy.

Ảnh Ma ẩn thân chỗ tối, nhìn sinh mệnh có thể kết thúc bất cứ lúc nào trong tay chủ nhân, trong lòng bất giác thở dài. Dựa theo tính tình chủ nhân, nếu thiếu niên này không nhận được sự công nhận, sợ rằng sẽ lập tức chết dưới chưởng của người.

4. Chương 4: Sắc Vi Ẩn Ký

Hàn Quân Tà lặng lẽ nhìn gương mặt nhỏ nhắn tốt cùng khả ái cùng thân thể gầy nhỏ của thiếu niên, so với hắn tuần dật mạnh mẽ có chút không tương đồng, còn mẫu thân của hài tử, hắn từ lâu đã không nhớ rõ hình dáng nàng, có thể nói, hắn cũng chưa từng lưu tâm xem nữ nhân về sau cùng hắn phu thê chỉ danh hình dáng thế nào.

Đây là hài tử của hắn sao?

Nghĩ tới đây, tay Hàn Quân Tà không khỏi ly khai nhưng vẫn lưỡng lự nơi cổ, chậm rãi di động xuống dưới, đảo qua vạt áo đã sớm lộn xộn, hoạch nhập lý y*, dần dần tới thanh sáp (ngây ngô) của thiếu niên, bàn tay cầm thanh nha* lên xuống bộ lộng.

Chỉ chốc lát, vật nhỏ trong bàn tay bắt đầu ngẩng đầu, mà một tiếng nức nở như tiếng mèo kêu từ miệng thiếu niên thoát ra.

Ảnh Ma ẩn chỗ tối chờ mệnh lệnh hoàn toàn ngây người, gần như hóa đá, còn có chuyển động của một con rắn trong tay áo của thiếu niên.

Con rắn kia gọi là Tiểu Thanh ngày thường giả làm vòng tay đi theo Hàn Hiểu Hâm, sau khi bản thân bị bắt liền chuẩn bị, chỉ cần khối băng này tỏa sát khí muốn giết Hiểu Hâm, nó lập tức cho hắn một gặm.

Kết quả...hắn lại làm cái gì? Khi một nam nhân đối mặt với thiếu niên nghe đâu là con hắn đang hôn mê, nên phản ứng thế này sao?

Một người một xà vẫn trong trạng thái hóa đá...

Hàn Quân Tà một mình hướng dục vọng non nớt chơi đùa, cho tới khi tiếng rên nhỏ trong ***g ngực ngày càng nhanh, cuối cùng một trận run rẩy bắn ra trong tay hắn, tay kia vén lên vạt áo gối ngang...

Ngau khi Tiểu Thanh đang do dự có nên vì trình tiết của chủ nhân mà phóng ra cho nam nhân lãnh đắc kinh khủng này một ngoạm, thì Hàn Quân Tà liếc đóá hồng sắc nơi xương quai xanh của thiếu niên, liền đứng dậy phân phó “Hộ trữ thiếu chủ”, rồi một mình hướng hồ nước trong rừng đi đến.

Nghe được phân phó của chủ nhân, Ảnh Ma biết mệnh của thiếu niên này đã an toàn, liền thở phào nhẹ nhõm. Chung quy, hắn cũng không đành lòng giết đứa bé khả ái thế này a.

Hàn Quân Tà toàn thân ngâm trong hồ nước lạnh buốt, nỗ lực khiến bản thân bình tĩnh trở lại. Nhớ tới đóá hồng sắc trên người thiếu niên, hắn cúi đầu nhìn đồng dạng hồng sắc trên bả vai mình.

Quả nhiên là hài tử của hắn a.

Ấn ký tường vi cổ ngón tay chính là minh chứng. Chỉ có trưởng tử trực hệ Lý Gia mới có, vị trí của ấn ký mỗi người mỗi khác, bình thường không nhìn thấy, chỉ khi động tình mới hiện ra.

Điều khiến Hàn Quân Tà không hiểu chính là, vì cái gì chỉ chứng kiến đứa nhỏ trong lòng hắn run rẩy rên rỉ, đến chính mình cuối cùng lại động tình.

Hàn Hiểu Hâm nằm trên giường tỉnh lại, sau khi mở mắt hắn cứ ngỡ người nhìn chăm chú sa trưởng* nơi đầu giường, cuối cùng nhớ tới chính mình bị một nam nhân nghe đâu là “Phụ thân của mình” bắt đi...

Nghĩ vậy, hắn giơ tay trái sờ sờ cái cổ, nguyên lai vẫn chưa đoạn a (Y: này thẳng góc, chặt đứt người sẽ không ở đây đâu...)

Đương nghĩ ngợi lung tung, ánh sáng trước mắt chợt tối sầm, theo sau là một bàn tay lạnh buốt xoa nhẹ lên tay trái của hắn.

Hắn hơi nghiêng đầu phát hiện ra phụ thân của hắn ngồi xuống bên giường, để cặp mắt hắc đặc nhìn chăm chăm vào cổ mình.

“Đau không?” Trước sau vẫn là khẩu khí lạnh lùng.

Hiểu Hâm khẽ gật đầu, kì thật hắn định trả lời “Không đau”, thế nhưng trương liễu trương chủy phát giác cổ họng bỗng rất vô pháp phát ra âm thanh.

Sau khi đôi tay băng lãnh uy hắn uống xong một chút nước, Hàn Hiểu Hâm lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Lần thứ hai tỉnh lại, thấy vẫn là sa trưởng kia, nằm vẫn là trương sàng kia, chỉ là không còn thấy người bên giường nữa. Thế là hắn lại tiếp tục chăm chú nhìn sa trưởng đến gần người, mãi đến lúc dạ dày lên tiếng bất mãn mới thôi...

“Người tỉnh rồi.” Một bạch y nam tử vô thanh vô tức xuất hiện, trong tay bưng một chén cháo thơm ngon.

Người này không sợ nóng sao? Nhìn nhiệt khí tỏa ra từ chén cháo, Hàn Hiểu Hâm chợt nghĩ vậy.

Hàn Hiểu Hâm ngày ấy bị Hàn Quân Tà bóp đến ngất đi khiến vết hầu thụ thương, lại trải qua một đêm trong rừng, rừng cây kia ban đêm sương rất lạnh mà cơ thể hắn vốn yếu ớt lại thêm y phục mỏng manh, thế là đêm đó nhiễm phong hàn gây nên cơn sốt.

Sa trưởng: màn lụa

Lý y: áo trong

Thanh nha: là cái ấy ấy của bạn con nhé (thanh = trẻ, nha = mầm)

5. Chương 5: Bạch Y? Bạch Y... *

(E/N: Chữ y đầu tiên là y phục, chữ y thứ hai là chỉ đại phu. Trong chương này, những chữ “bạch y” ko viết hoa là chỉ trang phục trắng, nhưng chữ “Bạch Y” viết hoa là tên riêng a)

“Đây là...đâu?” Tuy thanh âm vẫn có chút yếu ớt khàn khàn, nhưng cảm giác bỗng rất đã tiêu thất.

“Đây là trang viện của chủ thượng.” Cuối cùng cũng tỉnh dậy a, vị thiếu chủ này mê man suốt ba ngày, người trong trang cũng thấp tha thấp thỏm suốt ba ngày. Nếu thiếu chủ còn không tỉnh, chỉ sợ hàn khí âm trầm quanh thân chủ thượng có thể đông chết toàn bộ người trong trang.

“Chủ thượng?”

“Chính là phụ thân của thiếu chủ, là chủ tử của ta, nhân xưng Tà Kiếm Ma Quân, điện chủ Huyết Ma điện Hàn Quân Tà.”

“Thiếu chủ?” Ngón tay trắng nõn nghi hoặc chỉ chính mình.

“Ha ha, phụ thân của người là chủ thượng của chúng ta, người đương nhiên là thiếu chủ.” Bàn tay trắng trắng mềm mềm, hảo muốn cắn một cái a.

“Vậy người là?”

“Ta là Bạch Y, chỉ là một đại phu.”

“Bạch Y?” Hàn Hiểu Hâm nhìn hẩn một thân bạch y, quả thật...người cũng như tên a.

“Khụ, Y của y giả*.” Ai, lần nào cũng vậy, đều do lão cha hẩn đặt cái tên như thế... (Y: là chính người thích mặc toàn thân bạch y để thể hiện anh tuấn, mới cuối cùng khiến người ta hiểu lầm...)

Bệnh nặng mới khỏi lại thêm ba ngày bụng đói, Hàn Hiểu Hâm tứ chi vô lực tựa vào người bạch y đại phu từng miếng từng miếng ăn bát cháo thơm, mà Bạch Y đang ôn nhu ụ hẩn.

“Đại phu này săn sóc thật tốt a~” Tiểu Thanh trong ống tay áo khen ngợi.

Nhưng kẻ khác rõ ràng không nghĩ nhiều như thế...

Rõ là...không vừa mắt!!

Mãi nhìn Hàn Hiểu Hâm ăn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Bạch Y bất thành linh cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm xuống rất nhanh, vừa quay đầu lại liền thấy gương mặt tuấn tú phát ra băng lãnh cực độ.

Thật là...hảo lãnh a. Bạch Y nhìn ngoài trời dương quang rực rỡ, lại nhìn hàn khí trong phòng, không khỏi cảm khái tu vi của chủ thượng càng ngày càng cao, chỉ là chủ thượng bề ngoài có vẻ tức giận? Vì cái gì?

Hàn Quân Tà không đếm xỉa đến Bạch Y định đứng dậy hành lễ mà đi tới bên giường, đem Hàn Hiểu Hâm kéo vào trong lòng nhận chén cháo trong tay Bạch Y, tự nhiên mà thay hẩn ụ cháo.

Mà Hàn Hiểu Hâm ngẩng đầu nghi hoặc nhìn vị phụ thân đột nhiên xuất hiện cùng Bạch Y bị gạt sang một bên, rồi mới tiếp tục chuyên tâm ăn cháo.

“Ách...ta đi ngao duợc” Bạch Y đi theo vị chủ tử lạnh lùng này nhiều năm như vậy cũng đã quen với việc bị xem nhẹ rồi, lại đã bị một ánh mắt lạnh liếc qua, sờ sờ mũi rồi đi.

Nhìn đứa trẻ trong lòng, Hàn Quân Tà cảm thấy thoải mái hơn, thật muốn đem cái tên vừa nhìn chòng chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chảy nước miếng ném ra cửa sổ... (Bạch: Ta còn chưa kịp chảy a...)

Sau khi ăn hơn nữa bát cháo, Hàn Hiểu Hâm bần khoản không biết làm sao nói với nam nhân. Gọi “ba ba”? Thời đại này có từ này chưa? Ách...cổ nhân dường như có gọi là “cha” nhỉ.

“Cha” khe khẽ túm góc áo nam nhân, Hàn Hiểu Hâm cố gắng khiến nam nhân chú ý, “Ta ăn no rồi”

Cuối cùng, bàn tay kia cũng buông thả xuống, nhưng lại đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong ***g ngực.

Hàn Hiểu Hâm mi nhú chặt nghi hoặc nhìn trước mắt, vẫn nhu thuận tựa trong lòng nam nhân, bản thân...nói sai cái gì sao?

Cau mày nhìn cả buổi, xác định hẩn thực sự ăn không vô, Hàn Quân Tà buông cái cầm xinh xắn ra, lại cau mày nhìn bát sứ không lớn lắm trong tay.

Người của Đào cốc, không có hảo hảo cho hẩn ăn cơm sao, đói bụng ba ngày ăn uống vẫn ít như thế, thảo nào lớn lên lại nhỏ con như vậy. Nghĩ vậy, Hàn Quân Tà quyết, nhất định phải đem hẩn dưỡng mập lên một chút.

(Y: hắc hắc, không sai, tiểu Hâm Hâm phải mập thêm chút, cảm giác ôm mới tương đối thích... Hàn Quân Tà phóng nhân dao tới. Y: ô~ta cũng là suy nghĩ cho “hạnh phúc” của người a...)

Kì thật, Hàn Hiểu Hâm vóc người vốn mảnh khảnh, hơn nữa so với Hàn Quân Tà (hơn 1.80) thấp hơn nhiều, mới có vẻ đặc biệt “nhỏ bé”, dùng tiêu chuẩn hiện đại nhìn cũng có một thước sáu bảy. Bất quá hắn không biết ăn cái gì đến kiếp trước lẫn kiếp này đều giống nhau, điểm ấy khả khiến người nhà hắn ở hiện đại cùng toàn bộ người ở Đào cốc đều lộ ý buồn thương. Tuy hắn chính rất thích một số món ăn vặt, điểm tâm ngọt, bất quá không ăn được nhiều lắm lại cũng chưa tăng thêm chút thịt nào đã bị mọi người tự động quên luôn.

Mà chính vấn đề này của hắn, đã khiến Bạch mỗ người suốt một đời danh y, thời gian sau chuyển thành bi thảm của sự của riêng hắn.

6. Chương 6: Uy Dực

Gió đầu thu mang lại một tia mát lạnh, trong vườn liễu minh trùng khiêu, một buổi trưa hảo tĩnh lặng.

Thình lình, đình viện u tĩnh chợt dậy lên huyền não, đám gia phó tì nữ vội vàng vàng đi lại, trong miệng chốc chốc khinh hoán, giống như đang tìm ai đó. Mà người kia đương nhiên là...

“Tiểu Thanh... bọn họ như vậy mỗi ngày tìm tới tìm lui, không phiền sao?” Trên một cành cây nào đó, thân ảnh nho nhỏ ẩn giữa cành lá um tùm.

Phiền? Cũng không phải không muốn sống! Người nên hỏi lão cha bằng khối kia mỗi ngày bắt bọn họ tìm tới tìm lui có phiền hay không! Con rắn nhỏ quấn quanh nhánh cây trở mình khinh thường, xoay xoay cơ thể tiếp tục lìm dìm.

Người trên cây này chính là Hàn Hiểu Hâm bệnh nặng mới khỏi cùng sủng vật của hắn Tiểu Thanh.

Lúc này với khi hắn tỉnh lại cũng đã chín ngày, trong chín ngày này, hắn cũng minh bạch được tam kiện sự:

Nhất, hắn chính thức từ “Hàn Hiểu Hâm” biến thành “Hàn Hiểu Hâm”*, có một người cha là lão đại xã hội đen. (Y: xã hội đen... =_=b)

Nhị, tiểu Bạch (đừng đoán, chính là chỉ Bạch mỗ) sẽ làm những món ăn tốt, thế nhưng, cũng sẽ ngao những chén thuốc rất khó uống.

Tam,...

“Hâm nhi”, dưới tàng cây một nam tử lãnh mạc yên lặng nhìn hắn.

Tam, vô luận hắn ẩn ở chỗ nào đều bị cha tìm được, sau đó thì bị uy chén được khó uống.

Không sai, hắn sở dĩ oa trên cây, chính là vì trốn tránh chén thuốc đáng ghét kia.

Hàn Hiểu Hâm cau gương mặt nhỏ nhắn, vẫn ngoan ngoãn mà vươn hai tay ra, trước mắt tối sầm, đã rơi vào lòng ngục rắn chắc.

Hàn Quân Tà thi triển khinh công đem Hàn Hiểu Hâm xuống, sau đó hướng Đông viện đi đến, mà để Tiểu Thanh một mình trên cây vô ngữ vấn thương thiên. Lần thứ mười, đây là lần thứ mười hắn bị chủ nhân quên mất.

Ai, rõ là kiến sắc vong hữu* a...Nhìn một chút bóng lưng dần xa cùng cánh tay quấn quanh cái cổ bằng khối, Tiểu Thanh bắt đắc dĩ mạn du du* trường xuống, hướng Đông viện trường đi.

Đông viện, Ảnh Ma vẽ mặt hắc tuyến ẩn ở nơi góc tối nhìn tình cảnh quỷ dị mỗi ngày đều diễn ra trước mắt.

Hàn Hiểu Hâm ngồi trên đùi Hàn Quân Tà đối diện với dịch thể tông hắc sắc* khó ngửi, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhăn nhó vừa cau có. Đáng tiếc bàn tay kia cứ thủy chung bắt vì sở động cầm chước tử* nâng bên môi hắn, trên khuôn mặt tuấn tú không có một tia tình cảm. Hai người cứ như vậy giằng co.

Chủ nhân...thật là hảo nhân nại a. Đổi lại là người khác sớm đã bị chủ nhân một chưởng giết chết. Ân... Bất quá, đổi lại là người khác chủ nhân cũng sẽ không tự mình uy dực.

Cuối cùng, bầu không khí ngưng trệ bị phá vỡ.

Chỉ thấy Hàn Quân Tà diện vô biểu tình nhẹ nói ra hai chữ “Tái ngao”, rồi đem chén thuốc đã lạnh kia đặt lại bàn.

Ngày đầu tiên đổi bốn bát, hôm trước cùng hôm qua đổi hai bát, không biết hôm nay có thể hay không có kỷ lục mới a. Ảnh tại góc tối bất đắc dĩ nghĩ.

Sau khi tỳ nữ mang tân dược lên, Hàn Quân Tà không nhìn nhân thần ai oán của Hàn Hiểu Hâm, tiếp tục việc uy dược vừa rồi.

Gắt gao nhìn dược trấp* trước mặt, sau cùng cam chịu số phận một ngụm nuốt vào. Trong chín ngày đã qua, Hàn Hiểu Hâm sâu sắc cảm nhận được, vô luận hẩn trùng lạnh bao nhiêu bát dược, cuối cùng vẫn là bùng lên bát mới.

Sau khi ngoan ngoãn uống hết dược, Hàn Hiểu Hâm vội vã ngậm đường lập* trong tay Hàn Quân Tà, không phát hiện khi lưỡi hẩn liếm qua đầu ngón tay, Hàn Quân Tà trong mắt chợt lóe ám mang.

7. Chương 7: Uy Dược 2

Thật sự hảo nhớ vỏ bọc đường cùng bao con nhộng của thời hiện đại a, cho dù truyền dược thì so với uống thuốc Bắc cũng dễ chịu hơn. Hẩn tuy sợ đau, nhưng càng sợ khổ.

Nhìn Hàn Hiểu Hâm khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái vừa cau có vừa ngoan ngoãn uống dược hẩn uy, trên gương mặt băng khối thiên niên bất biến hiện lên nét cười, đột nhiên nhân thần sắc bén đảo qua nơi bóng râm, ngược lại chăm chú ngắm nhìn nhân nhi trong lòng ngực.

(Y: nguyên lai...người không phải diện than* a... Nhân đạo bồ tổi, Y: khụ, hề hề, ta cái gì cũng chưa từng nói...)

Bạch Y ở cửa sau khi thu dược nhân thần sắc bén kia toàn thân phát lạnh khẩn trương đem hàm vừa rút gần lại, khoanh tay cung kính đứng, ra vẻ cái gì cũng không thấy.

“Chủ thượng, tả hữu sứ tại đại sảnh cầu kiến.”

Hàn Quân Tà đặt Hàn Hiểu Hâm trên giường đắp lên hảo ti bị*, lại nhìn tiểu hài tử hôn hôn dục thụ* một cái, mới xoay người đi ra.

Do trong dược có thêm một vị long tu thảo, nên Hàn Hiểu Hâm nằm xuống chỉ chốc lát liền thiếp đi.

Trong sảnh hai người đang đứng. Một thân nam tử hắc y, thể trạng cường tráng, nghiêm chỉnh cương nghị, chính thị tả sứ Huyền Mộc. Hồng y mỹ nhân đứng cạnh hẩn là hữu sứ Đồng Thủy.

“Tham kiến chủ thượng.”

“Chuyện gì?” Hàn Quân Tà nhìn hai người hành lễ, xoay người hướng ra ngoài cửa sổ.

“Thuộc hạ đặc biệt tới nghênh đón chủ thượng hồi Huyết Ma Phong.” Huyền Mộc cung thanh trả lời.

Hừ hừ, trước đây sao không thấy các ngươi nhiệt tâm như thế. Nghênh đón? Chỉ sợ là muốn nhìn người thôi. Bạch Y đứng trong góc khinh thường nghĩ. Rồi mới lặng lẽ hướng cổng rời đi.

“Này, Bạch!” Đồng Thủy đột nhiên một tay ôm cổ Bạch nhân đang định bụng chuồn êm.

“Đồng, chú ý hình tượng.” Huyền Mộc vừa mở miệng nhắc nhở tức liền phá hỏng hình tượng của hảo hữu.

“Thiết, lại không phải người ngoài, còn giả bộ cái gì. Bạch, mau nói cho ta biết, mấy ngày nay...” Đồng Thủy sau khi vút cho Huyền Mộc một cái nhìn khinh khỉnh, liền nhào đến cổ của Bạch Y vừa chạy mất.

Huyền Mộc cảm thông nhìn góc áo bạch sắc tiêu thất ngoài cửa, cũng không chú ý đến tiếng kêu cứu xa xa truyền đến. Chậm rãi ngồi xuống ngã chén trà. Thật có lỗi huynh đệ không cứu người, ai bảo người xúi quẩy như vậy bị Đồng để ý chứ, tự trách đa phúc đi.

Sau khi nhấp trà, Huyền Mộc đem ánh nhìn hướng phía cửa sổ...Đồng viện sao...

Sau ngọn giả sơn nào đó, hai bóng người ngồi chồm hổm.

“Nghe nói thời gian trước chủ thượng đến Đào cốc đón thiếu chủ về?” Đồng Thủy thần bí hỏi.

“Àn... cứ coi là vậy đi...” Thiếu chủ phải là bị “trảo” trở về... Hơn nữa chủ thượng đi Đào cốc là vì...

“Vậy. thiếu chủ là người thế nào?” Không để cho Bạch Y có thời gian nghĩ nhiều, Đồng Thủy tiếp tục hỏi.

“Ách... thiếu chủ a... là một người rất khả ái, khiến người ta không cầm lòng được muốn che chở...”

Trong đầu Đồng Thủy lập tức hiện lên gương mặt cứng ngắc như Q bản* của Hàn Quân Tà. Hảo lãnh a... Đồng Thủy rụt cổ.

“Thiếu chủ không thích ăn cơm, nhưng lại rất hài lòng mấy món điểm tâm ngọt ta làm a! Nhất là cửu hương phù dung cao~” Bạch Y thập phần vui vẻ nói.

Trong đầu Đồng Thủy, Q bản của Hàn Quân Tà đang khăng* cửu hương phù dung cao trong tay...

“Thiếu chủ không thích uống được, mỗi ngày đều trốn trên cây” Đương nhiên, mỗi ngày đều bị chủ thượng tìm được quán được*...

Q bản của Hàn Quân Tà ngồi xồm trên cây khăng phù dung cao...

“Thiếu chủ, người...”

“Đình! Đi ra đây đi!” Đồng Thủy vội vàng cắt ngang màn thao thao bất tuyệt của Bạch Y. Rõ là... Ác Hàn a...

“Ta có lẽ cứ chính mắt nhìn đi.” Đồng Thủy nhắc chân hướng phía Thu viện.

“Ai, chờ một chút, thiếu chủ không ở Thu viện.” Bạch Y kéo tay áo Đồng Thủy lại, sau lại vội vàng thả ra.

“Không ở Thu viện?” Kỳ quái a, chiếu theo lệ cũ, khách khứa trụ Xuân các, thuộc hạ bọn họ có Hạ lâu, thê thiếp nữ tử tại Thu viện, chủ nhân trú tại Đông viện. Lẽ nào chủ thượng vẫn không công nhận thân phận thiếu chủ, do đó đem hấn bố trí tại Xuân các?

“Àn. Thiếu chủ tại Đông viện.”

“Đi? Đông viện?? Kia không phải chỉ có chủ thượng ở sao?”

Nhìn Đồng Thủy bộ dáng kinh ngạc, Bạch Y nghĩ, nếu nói cho hấn thiếu chủ ngụ trong phòng của chủ thượng, hấn sẽ lộ ra biểu tình gì đây?

Sau rất nhiều câu hỏi, Đồng Thủy minh bạch một việc – chủ thượng đối vị thiếu chủ này yêu thương đã tới mức quỷ dị. Ngắm lại vị chủ thượng vẻ mặt lạnh lùng kia tự tay tổng thang uy được... Thực sự hảo quỷ dị a...

“Vậy, nếu chủ thượng tự thiếu chủ tới cùng tâm tình cũng không có gì xấu, vì cái gì lại cảm giác có chút tức giận ni...” Không phải khoe khoang, bọn hấn theo chủ thượng cũng đã vài chục năm, bọn họ chính là có thể từ gương mặt chủ thượng vĩnh viễn không lộ biểu tình nhận ra được một tia tâm tình.

“Thật không phải tức giận... là sốt ruột...” Chủ thượng mỗi ngày thích nhất là uy thiếu chủ uống hết được, rồi bồi thiếu chủ. Tuy không rõ vì sao...

Như vậy, đến tột cùng là vì sao? Đương nhiên là vì... chọc ghẹo. Đây chỉ sợ là Bạch Y sao cũng không ngờ được.

Đông viện, Hàn Quân Tà ôm Hàn Hiểu Hâm đang ngủ say, tả niết niết, hữu tiết tiết*... Thật là hảo thủ cảm a. Không biết từ lúc nào, hấn đối với da dẻ đạn tính hoạt nộn* của Hâm nhi sinh nghiện, lại nhịn không được bảo nhất bảo niết nhất niết*...

Khi Tiểu Thanh cuối cùng cũng trườn tới Đông viện lại nhìn thấy hình ảnh quen thuộc. Ta van người! Bằng khối lão huynh. Người không nên lúc nào cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc mà làm những trò ấu trĩ thế này được không... Muốn ăn thì ăn, niết cái gì niết a...

Như muốn tìm cách đáp lại Tiểu Thanh, khuôn mặt Hàn Quân Tà chậm rãi để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận đang ngủ của Hàn Hiểu Hàm... Một phát cắn xuống. Nguyên thực thủy được lực* của Hàn Hiểu Hàm không đủ bị cái cắn khê ôn nhu đánh thức, ngâm khê một tiếng lại theo mộng trôi đi.

Ân, quả là vị cũng thật ngon. Hàn Quân Tà vươn đầu lưỡi liếm liếm cắn từng chút trên đôi má, ngược lại nhẹ nhàng mút. Môi dần trượt xuống bên gáy mảnh khảnh lưu lại những hồng điểm nhọt nhạt, mà tại nơi vết thâm do tay hấn lưu lại nhờ thần dược chữa thương đã tiêu thất vô tung. (Y: dùng thần dược chữa thương để làm mất vết thâm =_=b... thật là...)

Hàn Hiểu Hàm tựa như cảm giác được gì đó, chốc chốc rên nhẹ hai tiếng.

Môi tiếp tục đi đến xương quai xanh xinh xắn dưới vạt áo ngổn ngang. Nhìn trên xương quai xanh một mảnh ửng đỏ, Hàn Quân Tà ánh mắt buồn bã, cuối đầu khê cắn lên mảnh đỏ kia trên xương quai xanh...

“Chủ thượng, lão bản của Nhã Âm các tới đưa cầm.” Thị nữ ngoài cửa nhẹ giọng nói.

Hàn Quân Tà vì người trong lòng chỉnh lại vạt áo rồi ti bị, sau hướng thiên thính đi đến.

Cầm của Hàm nhi, cuối cùng cũng tới rồi sao.

hấn chính thức từ “Hàn Hiểu Hàm” biến thành “Hàn Hiểu Hàm”

Hàn Hiểu Hàm đầu chữ hán là 韩, là họ Hàn

Hàn Hiểu Hàm sau là 寒, là Hàn trong Hàn Quân Tà, ý là lạnh

Kiến sắc vong hữu : gặp trai quên bạn :))

Mạn du du: lững thững

Tông hấn sắc: màu nâu đậm

Chước tử: cái muỗng

Đường lạc: kẹo đường

Diện than: mặt bị liệt, hiểu là mặt quanh năm không biểu tình

Ti bị: chặn lựa

Hôn hôn dục thụ: buồn ngủ

Quán được: rót thuốc

Q bản: phiên bản thu nhỏ, như là phiên bản chibi ấy

Khẩng: gặm, nhai (đáng ra để là nhai hay gặm cũng được nhưng đây là đang tưởng tượng gương mặt Tà ca mà dùng chữ gặm thì thật mất hình tượng quá...)

Tả niết niết, hữu tiết tiết: trái xoa phải nắm

Đạn tính hoạt nộ: căng tròn láng mịn

Bảo nhất bảo niết nhất niết: hết ôm lại xoa

Thực thủy được lực: đơn giản mà nói chính là công hiệu của thuốc ngủ

8. Chương 8: Chương 8

Liên quan đến cầm này, muốn nói phải quay về ba ngày trước

“Tiểu Bạch~~”

Cùng với tiếng bước chân bạch bạch, một bóng trắng chạm vào ngực Bạch Y. Nhìn cái đầu nhỏ bé chôn trong lòng ngực, khoe miệng Bạch Y một trận co giật.

“Tiểu Bạch~~ tiểu Bạch~~ tiểu Bạch~~”

“Có thuộc hạ...” Đối với cách xưng hô này, hần từng kiên quyết từ chối, nhưng do không đành lòng chứng kiến thần tình thất vọng của thiếu chủ, hần cuối cùng cũng đành chấp nhận. (Y: ngươi là do nhân đạo tà hần từ chỗ nào đó mà chấp nhận... Khỏi phải giấu) Có điều hần mỗi lần nghe đều có chút cứng ngắc. (Y: hắc hắc, từ bây giờ xác định hần trong tương lai ~ Bạch: Là sao ~ Y: Bớt việc! ~ Bạch:...)

“Tiểu Bạch, ta muốn xuống phố”

“Không được.” Xuống phố! Quá nguy hiểm.

Một đôi mắt trông mong ngập nước nhìn hần.

“Bên ngoài nguy hiểm.”

Hơi nước trong mắt đang dần tụ lại.

“Chủ thượng, sẽ không cho phép...”

Cuối cùng ngưng tụ thành bọt nước nơi đáy mắt lấp lánh, dường như sắp tràn ra.

“Chúng ta đi xin ý kiến của chủ thượng trước...” tiểu Bạch trước những giọt nước sắp rơi xuống cuối cùng cũng chịu thua.

Thiếu chủ đối hần quả có lực sát thương, vậy vấn đề gian nan nhất cứ để cho chủ thượng giải quyết đi...

Sự thật chứng minh, Hiểu Hâm đối với Hàn Quân Tà lực sát thương còn lớn hơn. Có lẽ nói, Hàn Quân Tà sẽ không nghĩ tới việc cản Hiểu Hâm ra ngoài. Chỉ cần Hiểu Hâm muốn hần đều nhất nhất mãn túc*. Huống chi hần có tự tin bảo hộ tốt Hiểu Hâm.

Thế nhưng, dựa theo những quy luật trong tiểu thuyết, nhất định sẽ xảy ra bất trắc, không ngờ được câu châm ngôn kia – nhân toán bất như thiên toán*.

Cho nên, lúc Hàn Quân Tà lạc mất thân ảnh của Hiểu Hâm, các vị khán quan nhất định đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Quân Tà đứng cạnh một tiểu quán trên đường, toàn thân toát ra sát khí lạnh lẽo, khiến người đi đường xung quanh đều kinh hãi tránh né.

Vốn tại đây chờ nhân nhi của hần cư nhiên lại không thấy tung tích! Hâm nhi của hần thông minh như vậy tất sẽ không chạy loạn, chính là có người cố ý...

Bóng đen lóe qua, sát khí khiến người khác hít thở không thông chợt biến mất. Cứng ngắc trên đất không thể động, quán chủ lúc này mới từng ngum lớn hỗn hển thở, trong đầu nghĩ một hồi phải đến trước miếu khấn lạy Bồ Tát.

Là ai mang Hâm nhi đi? Hần từ nhỏ sống trong Đào cốc, nơi đây hần không có người quen. Là người của Đào cốc? Hay là...

Nếu là người của Đào cốc nhất định sẽ không đối với Hâm nhi gây bất lợi, cùng lắm hần lại lần nữa đem Hâm nhi về, Đào cốc kia hần có thể xông vào một lần tất có thể xông vào lần hai. Nhưng nếu như... Vừa nghĩ đến Hâm nhi có khả năng bị người xấu lừa đi, sát khí của hần liền không ngừng mà cuộn cuộn. Bất luận kẻ nào thương tổn Hâm nhi của hần, hần nhất định khiến kẻ đó hối hận vì đã sống trên đời!

Mà người mang Hiểu Hâm đi, đừng nói là Hàn Quân Tà, cả Hàn Hiểu Hâm cũng không bao giờ nghĩ tới sẽ gặp người kia ở đây.

Nhã Âm các là thương giới do long đầu* Mộ Dung gia mở, nơi đây có những nhạc khí tốt nhất, những nhạc phổ tối trân quý, những nhạc sư tài giỏi nhất, có thể thỏa mãn những yêu cầu liên quan đến âm nhạc của bất cứ ai, chỉ cần là người có thể trả thù lao tương ứng. Mà giá thù lao hiển nhiên không thấp, do đó khách nhân ra vào nơi đây toàn bộ phi phú tức quý.*

Nhưng lúc này giữa Nhã Âm các lại có một thiếu niên y phục mộc mạc. Nếu là bình thường khóa kế trong các sẽ không nhượng một hài tử mộc mạc như thế tiến nhập, nhưng hôm nay khóa kế chỉ đứng ở một góc len lén nhìn chăm chú thiếu niên kia.

“Vị tiểu công tử này, chính là vừa ý cây cầm này sao?” Ho nhẹ một tiếng nhắc nhở khóa kế kia đem nước miếng lau đi, một vị quân sự tiêu sái tiến lên nhẹ giọng hỏi.

Hiếu Hâm từ khi vào cửa liền chăm chú nhìn nhất trường cầm, trong mắt ngập tràn thần sắc phức tạp, hoảng hốt, hoài niệm, mê man, cảm thương...Giống như cầm này là một vị lão hữu thất tán nhiều năm.

Chỉ thấy cầm nọ khá giống như một cây cầm nhỏ thông thường, cầm thân chính là cả khối bạch ngọc thượng đẳng chế thành, phía trên thiển thiển* mà khắc những đồ văn phức tạp khó hiểu, trên cầm huyền* ngân sắc mơ hồ có quang hoa lưu chuyển, vừa nhìn là thấy vật phi phạm!

“Cầm này...” Hiếu Hâm nhìn cầm lẩm bẩm hỏi.

“Cầm này là hai ngày trước một vị khách nhân ký gửi bán, tiểu công tử nếu thích đừng ngại cùng người bán thương nghị giá cả...” Quân sự đang nói bỗng ngẩn ngơ, nguyên lai là Hàn Hiếu Hâm bất tri bất giác xoa nhẹ cầm huyền, trong nháy mắt, tiếng đàn thê lương bị ai trầm bổng vang vọng khắp sảnh.

Thần! Thực sự là thần! Cầm này bày ở đây mấy ngày, cũng từng có nhiều khách nhân vừa ý, nhưng vô luận là nhạc sư giỏi thế nào cũng chỉ có thể khiến cầm phát ra những thanh âm trệ sấp khô khan, nếu không phải người bán yêu cầu nhất định phải bày trong sảnh, thì đã sớm bị để vào nhà kho. Cầm này thế nào lại cũng có âm sắc như vậy!

“Người đang buồn sao...” Ngừng đàn, Hiếu Hâm nhẹ nhàng xoa xoa cầm huyền. “Không việc gì, ta sẽ mang người đi...”

“Vị công tử này chính là muốn mua cầm này?” Một vị lão nhân từ trong phòng đi ra.

“Ân”

“Vậy xin hỏi công tử phủ thượng ở đâu, đợi lão hủ cùng người bán thương nghị giá cả xong sẽ phái người mang cầm đến quý phủ.”

Đem chỗ ở nói cho vị lão giả xong, Hiếu Hâm lưu luyến nhìn cầm kia vài lần. Chợt nghĩ lý khai lâu như vậy cha có lẽ đang lo lắng, hẳn khẩn trương chạy đến tiểu quán kia chỉ tiếc...Hắn không nhận ra đường. Vòng vo hồi lâu, cảnh sắc xung quanh càng ngày càng tan hoang nói rõ sự thật – lạc đường rồi.

Nhất nhất mãn túc: mọi điều đều thuận theo

Nhân toán bất như thiên toán: người tính không bằng trời tính

Long đầu: thủ lĩnh giang hồ

Phi phú túc quý: không giàu cũng sang

Thiển thiển: nhợt nhạt

Cầm huyền: dây đàn

9. Chương 9: Chương 9

Nhà cửa cũ nát, hạng đạo* dơ bẩn chật hẹp, người người y trứ đơn sơ. Dễ nhận thấy, này cùng với nhai đạo* sầm uất cha dẫn đi dạo là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Hiếu Hâm một thân bạch y tại nơi không khí vẫn đục có vẻ đặc biệt bất ngờ.

Người trong hạng đạo rất ít, thỉnh thoảng những người vội vã đi qua còn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, theo con đường người cũng thưa thớt dần, thái dương cũng từng chút biến mất nơi chân trời.

Ngày tất phải tối, cha sợ rằng đang thập phần lo lắng đây, ai ~ nếu không phải là gặp người kia, hẳn cũng sẽ không tùy tiện chạy loạn.

“Vị công tử này, sao lại chạy đến đây?” Một lão giả lớn tuổi hỏi.

Nhìn y trứ của hải tử này, nhất định là thiếu gia của đại hộ nhân gia, chỉ sợ do tình nghịch hiếu kỳ mới chạy tới nơi bần dân tụ tập này để xem cái mới. Chỉ là nơi này ngư long hỗn tạp, một tiểu thiếu gia phần điều ngọc trát như vậy một mình ở đây thật sự quá nguy hiểm.

“Lão bá bá, ta bị lạc đường...”

“Là vậy a, vậy lão hủ đưa công tử về nhà hảo?” Không hiểu sao lão giả đối với đôi mắt trong veo của hải tử cảm thấy vô cùng thân thiết, không đành lòng để hắn chịu chút ít thương tổn nào.

“Vậy thật tốt quá, tạ tạ bá bá.”

“Công tử bất tất khách khí, chính là mau chút ly khai nơi này đi.”

“Ai ~ tiểu mỹ nhân, lạc đường sao?”

Phía sau bất thành linh truyền tới thanh âm dung tục của một người, lão giả sau khi thấy người vừa đến mặt mũi cứng đờ, cấp tốc kéo ống tay áo Hiểu Hâm xoay người chạy. Đáng tiếc, đối phương dường như đã chuẩn bị rồi mới đến, vài người sớm đưa bọn họ vây lại. Chớp mắt, bọn họ liền bị vây trong ngõ nhỏ.

(Kế tiếp, sau khi “lạc đường” liền bị dùng Lạn Điếu* của Kiều Đoàn – “Gặp phải người xấu” Điếu* ~=__=b)

Vừa lên tiếng là địa bĩ đầu tử*, nhân xưng Triệu lão đại. Triệu lão đại cùng thủ hạ chính là tay chân làm việc cho những kẻ có tiền, khi nam phách nữ* từng làm không ít. (Y: chính là tay sai trong truyền thuyết a...), do có chỗ dựa, mấy năm gần đây càng hung hăng càn quấy nổi dậy, đụng tới người ngoài hoặc trộm hoặc đoạt có một lần thiếu chút lộng xuất nhân mệnh*, nếu có chút tư sắc liền bác cho những kẻ buôn người hoặc kỹ viện.

Lần này, hắn đã sớm theo dõi tiểu mỹ nhân nhi, đợi nửa ngày khẳng định mỹ nhân chính là lẻ loi một mình liền chuẩn bị hạ thủ, ai dè xuất hiện một lão đầu cản trở.

“Lão đầu, chỗ này không có chuyện của ngươi, mau rút!” Sau khi tức giận quát lớn, Triệu lão đầu quay người lại thay biểu tình tự nhận là ôn hòa đối Hiểu Hâm nói, “Tiểu mỹ nhân, không cần sợ, các thúc thúc lập tức đưa ngươi ‘về nhà’~”.

Nhìn gương mặt trước mắt biểu tình kỳ dị, Hiểu Hâm không khỏi một trận rùng mình...

Bất kể là người thế nào a...Trên gương mặt co giật của hắn sao...

“Lão hủ đã bằng lòng đưa vị công tử này về nhà, không nhọc phiền các ngài...”

“Ha ha, lão đầu ngươi chán sống rồi sao...” Nhất thời xung quanh vang lên một trận cười ồ.

Mà trên phòng lương cách đó không xa, hai tên vô lương tâm đang ngồi xem kịch vui.

“Ai nha ~ tiểu hâm hâm gặp phiền phức rồi nha ~” Nam tử một thân bạch y diện mạo thanh tú, ngân phát dài tới thắt lưng lại lộ ra một loại khí tức quyền rũ nhưng vẫn có cảm giác phiêu dật.

“Ha hử, vậy ngươi vẫn không ra tay?” Nam tử kia một thân huyền y, tuy là ngồi trên xà nhà nhưng lại có loại khí phách như đang nằm ở vương tọa ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ.

Không cần phải nói, hai người này chính là Tiên Đế cùng Ma Tôn đã lâu không xuất trường* (Y: Các ngài thật đúng là... hắc bạch xứng đôi a...) Vừa rồi lại là Tiên Đế cố ý dẫn Hiểu Hâm đi, chính là khiến hắn tại Nhã Âm các nhìn thấy “Dao Quang”...Cùng với vở kịch h hay kế tiếp này.

“Ha hử, có thủ hạ của cái tên băng khối kia thay ta xuất thủ. Huống chi... tiểu Hâm Hâm nhà chúng ta đâu dễ bị khi dễ như vậy... Ai nha nha ~ tiểu Hâm Hâm bị đánh bất tỉnh rồi ~”

Nhìn vẻ mặt phẫn khích của Tiên Đế, Ma Tôn khoe miệng nhất phiết, hẳn sao vậy tập hợp được nhiều ác nhân như thế... Lại không nghĩ rằng, bản tính hắn phải xấu xa hơn nhiều...

Hàn Hiểu Hâm mở mắt ra thấy xa đỉnh của một chiếc xe ngựa. Lắc lắc cái cổ đau nhức, hần phát giác mình đang nằm trong một chiếc xe ngựa rất nhỏ, tay chân đều bị dây thừng rập nhám buộc chặt. (Y: tiểu Hâm Hâm gần đây không phải hôn mê cũng là đang ngủ...luôn trong tình trạng vô ý thức a...)

Xe ngựa trông thành một hồi bỗng nhiên ngừng lại, rồi hai người ngoài xe mới thấp giọng bàn bạc cái gì đó.

“Đầu nhi, người nói tiểu mỹ nhân trong xe có thể bán được bao nhiêu bạc?”

“Hừ hừ, chí ít cũng phải hơn một nghìn hai.”

“Quả là một cú làm ăn lớn!”

“Hảo hảo đánh xe của người đi! Ít nói mấy lời thừa thãi cho lão tử!”

Hần cũng chưa từng làm qua một vụ buôn bán lớn thế này. Triệu lão đầu quay lại nhìn vào xe. Hắn cũng chưa từng thấy qua mỹ nhân đẹp như thế. Tứ phu nhân của thành Đông Vương lão gia so với mỹ nhân này quả thật chỉ là con heo, còn dám tự xưng bản thành đệ nhất mỹ nhân! (Y: Thỉnh thứ tội ta vũ nhục trư, ban đầu định đánh là “Giống ruộng lúa”, sau lại không hạ thủ được a...)

Nhớ tới hình dạng tiểu mỹ nhân nằm trong xe, Triệu lão đại cảm thấy dưới bụng một trận khô nóng. Nhìn lộ trình cách chỗ giao hàng còn có nửa canh giờ, Triệu lão đại phân phó thủ hạ đánh xe chậm một chút, còn mình khinh thủ khinh cước chui vào trong xe.

Lúc này, Hiểu Hâm đang mở to đôi mắt mơ màng quan sát tứ phía.

Xem ra hắn lại bị bắt cóc rồi, nguyên lai thời xưa cũng là giống nhau thôi.

“Tiểu mỹ nhân nhi tỉnh a...” Triệu lão đại nuốt nước bọt, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào cổ áo hơi tán khai* của Hiểu Hâm.

Da thịt trắng nõn, xương quai xanh xinh xắn khả ái, chỉ là nhìn thấy điểm này, không ngờ khiến cho phía dưới của hắn cứng lên... Hắn chậm rãi bò đến bên người mỹ nhân kia, một tay tham tiến vạt áo si mê không ngừng vuốt ve da dẻ non mềm tinh tế dưới tay. Thấy cặp mắt xinh xắn sợ hãi tròn to, hắn cảm thấy hai tay mình vì khó có thể đè nén kích thích mà run rẩy...

Hạng đạo: đường hẻm, đường cống

Nhai đạo: Đường lớn

Lạn Điếu: Lạn là nát, nhũn – Điếu là cử động => chắc là thứ giống nhuyễn cần tán

Điếu: tiếng chữ, QT caca kêu là đồ buổi, oa tiếng Việt của tớ ko đủ để hiểu từ chữ này...

Địa bĩ đầu tử: thủ lĩnh du đảng

Khi nam phách nữ: bắt nạt nam nhân, cường bá nữ nhân

Lộng xuất nhân mệnh: gây tai nạn chết người

Xuất trường: lên sân khấu

Tán khai: banh mở

10. Chương 10: Chương 10

Thật đáng ghét... Để Tiểu Thanh cần hắn là được rồi.

Ngay khi Hiểu Hâm định để Tiểu Thanh giải quyết sạch bọn người đáng ghét này, mới phát hiện – không thấy Tiểu Thanh đâu! Kỳ quái, Tiểu Thanh lúc thường đều thích quần trên người mình, từ lúc nào đã lặng lẽ chạy mất.

Ấn... Vậy phải xử lý làm sao? Nhìn bàn tay tùy tiện trong vạt áo của mình, Hiểu Hâm khẽ thở dài. Chẳng lẽ muốn chính mình phải động thủ sao... Cha sao còn chưa tới chứ... Ai... Thật phiền phức...

“Vị đại thúc này...” Nhìn thấy đôi mắt phỉm lệ mờ ảo, Triệu lão đại bất tri bất giác tháo bỏ dây thừng đang trói buộc tay chân của Hiểu Hâm. Sau khi lấy lại tinh thần liền một trận cả kinh, nhưng cũng lại vừa nghĩ, một đứa bé yếu ớt nhu nhược như thế, có lẽ cũng chẳng uy hiếp được ai. Cầm lấy bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nơi cổ tay, Triệu lão đại lần thứ hai thất thần, rơi vào trầm tụy.

Thật sự rất đáng ghét a...Không có biện pháp...

Hiểu Hâm nhẹ trở tay trái, giữa ngón tay lập tức xuất ra một mặt ngân quang. Chính là ngân châm của Âu Dương Diễm lúc đến Đào cốc đã cho Hiểu Hâm, trên châm có nhúng độc dược đặc chế, có thể lấy mạng người, cũng có thể khiến người sống không bằng chết. Do sợ Hiểu Hâm gặp phải nguy hiểm, Âu Dương Diễm dặn hần bình thường phải luôn mang bên mình.

Cây châm trong tay Hiểu Hâm lúc này có thể làm người ta tê liệt ít nhất 3 canh giờ. Ngay khi Hiểu Hâm định hướng huyết mạch Triệu lão đại đâm xuống, thì mã xa sau một hồi lay động cũng ngừng lại.

“Đầu nhi, đến...” Người đánh xe khi tham tiến vào trong liền có chút sửng sốt.

Hần dĩ nhiên biết Triệu lão đại vào trong xe là muốn làm gì, thế nhưng dọc đường lại không nghe tiếng động gì khiến hắn nghĩ tiểu mỹ nhân kia vẫn còn bất tỉnh, thế nhưng... Mỹ nhân trước mắt dù vạt áo có chút tán khai làm lộ ra da thịt trắng nõn, cũng dường như... chưa bị làm gì... Nhìn lại đầu nhi, cánh tay nâng lên vừa sờ vừa hôn, vẻ mặt say mê... Không lẽ trúng tà sao...

(Y: riu rít, nửa canh giờ a, thì sờ soạng nửa ngày, mà từ ngực theo cổ tay hôn tới cánh tay, quả là rất không có tiền đồ... Nếu không nói người chỉ có thể chạy tự mình long sáo==b nếu đổi thành một tên tà ác nào đó, sớm đã khẳng người thành từng mảnh...)

“Cấp lão tử cổn xuất!” Triệu lão đại sau khi găm đuối thủ hạ ra ngoài tiếc nuối nhìn mỹ nhân trước mắt. Áp tử* đến miệng còn bay!! Ai... sao lại không làm cho nhanh chứ... Mỹ nhân như thế, sợ rằng cả đời cũng không có cơ hội gặp lần nữa...Mặc kệ! Triệu lão đại cắt ngang suy nghĩ hướng đôi môi anh đào mềm mại hôn lên, bất thành linh bên gáy một trận đau nhói, mất đi tri giác.

Nghiêm mặt nhìn Triệu lão đại trong xe bất năng động, Hiểu Hâm nhíu nhíu mày. Người này, sao lại buộc hần phải động thủ chứ...

Bò lại cửa sổ quan sát xung quanh, Hiểu Hâm phát hiện mã xa đang đứng trước mấy gian nhà tranh ở vùng ngoại ô, đứng trước nhà ngoài mấy trảng hán còn có một lão bà trang phục lộng lẫy cùng một nam nhân trung niên có vẻ phú quý.

Sau khi Hiểu Hâm vén màn xe lên chợt nghe thấy thanh âm trầu khí, rồi nữ nhân toàn thân màu hồng kia nhìn chòng chọc hắn tựa như đang nhìn tờ chi phiếu trăm vạn, mà nam nhân thì tựa như dân chạy nạn châu Phi đói bụng N năm thấy được lợn sữa quay thơm ngào ngạt...

Mất phóng lục quang a... Thật lợi hại... Hiểu Hâm gạt đầu, nguyên lai thời xưa đã có “Miêu nhân tử quang”

Rồi trong lúc Hiểu Hâm vẫn còn ngỡ ngàng, giữa hai người đã nổ ra cuộc chiến tranh giành quyết liệt.

Ai u... đây là làm sao tìm thấy tiểu mỹ nhân này a~~ nhìn này tươi ngon mọng nước.

Một đôi khăn khí dâng lên, ma trảo rất trầm trọng hướng Hiểu Hâm Hâm kéo tới. (Y: Người hỏi sao lại là “trầm trọng” ư? Người xem tay người kia năm sáu xuyên bạc, bảy tám nhẫn vàng, có thể không trọng sao)

“Ai, Trương má... đừng vội động thủ a, xem người dọa mỹ nhân của ta kia ~”

Một cánh tay heo càng trầm trọng cản lại ma trảo, quay đầu hướng Hiểu Hâm không ngừng cười *** đắc. (Y: này tay heo, chẳng những trang phục đẹp đẽ, mà còn là cây củ cải gốc rễ thô bỉ... Thật sự rất nặng a...)

“Kim đại gia ngài chưa nói chưa đúng a, hài tử này tương lai sẽ là hoa khôi của ‘Tầm Liễu Lâu’ chúng ta, má má ta sao lại nở lòng hù dọa hần chứ ~”

“Trương má, bốn đại gia đã quyết đem mỹ nhân về nhà làm thất phu nhân rồi, người muốn tranh với ta sao?”

“Coi ngài nói ~ hần tại Tầm Liễu Lâu của chúng ta, ngài muốn gặp thì cứ đến ~”

“Hừ hừ ~ đại gia ta mỗi ngày đều muốn nhìn, mỗi lần đều muốn là nàng bồi!!”

“Kim đại gia, nếu đã nói tới thế này, chúng ta sao không bắt đầu đi ~”

“Hảo. Ngày hôm nay đại gia nhất định sẽ đem tiểu mỹ nhân này về!”

Thế là, trả giá bắt đầu rồi. Giá từ ba trăm hai lên thẳng hai nghìn ba trăm hai, thủ hạ của Triệu lão đại nghe được tim thình thịch đập. “Giàu to rồi đầu nhi, chúng ta giàu to rồi!”

Khả Triệu lão đại trong xe cũng không nghĩ như thế. Hắn nhìn tiểu mỹ nhân kia ăn mặc giản dị, hẳn là không phải thế gia vọng tộc, nhưng nhìn thủ đoạn vừa rồi, lai lịch cũng không đơn giản a, cơ thể hắn hiện tại ngay cả té ngã cũng không động đậy được. Đối mặt với loại tình cảnh này, mỹ nhân kia lại chỉ nhàn nhã đứng cạnh xe xem kịch vui... Triệu lão đại thình lình có dự cảm bất hảo.

Cuối cùng, Kim đại gia tài đại khí thô* với giá ba nghìn hai đánh bại Trương má, Trương má tức giận âm thầm nghiền răng, thế nhưng lại không dám đắc tội với vị đại Kim chủ này.

Mụ hôm nay đến là để mua mấy hài tử đem về điều giáo, không thể đem tiền nệm hết lên một người, dù sao chờ vị Kim đại gia này chơi chán cũng rồi cũng muốn đem người bán cho mụ, đáng tiếc đến lúc đó sẽ không còn tươi mới nữa. Trương má lắc đầu, xoay tay hướng thủy dừng muốn đi vào. Ai ~ Chính là tranh thủ chọn vài đứa khác...

“Tiểu mỹ nhân ~ Từ giờ trở đi người là của ta ~”

Hớn hở đi tới bên Hiểu Hâm, nâng mấy sợi tóc của Hiểu Hâm say mê nghe nghe. Rồi mới nhìn không biết chán đôi môi anh đào mê người.

“Ha ha ~ Trước hôn một cái ~”

Ngay khi cái đầu heo nhanh chóng hạ sát xuống khuôn mặt Hiểu Hâm, bất thình lình ngân quang chợt lóe, trên mặt Hiểu Hâm mát mát, rồi sau là thanh âm đồ vật nào đó rơi xuống mặt đất. Ngẩng đầu nhìn, là đầu của nam nhân trung niên kia, bay rất xa, lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại bên chân một tráng hán.

Chỉ một thoáng, vùng ngoại ô vắng vẻ vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương kinh hãi.

Áp tử: Con vịt

Tài đại khí thô: tiền nhiều khí lớn

11. Chương 11: Chương 11

Ngay sau khi Hiểu Hâm mất tích, Hàn Quân Tà sai người tìm từ trong ra ngoài thành, đến tận khi mặt trời lặn mới nhận được tin. Lúc Hàn Quân Tà chạy đến thành Tây, Hiểu Hâm đã bị Triệu lão đại mang đi.

Từ miệng một lão giả bị đánh trọng thương biết được Hiểu Hâm bị đưa tới ngoại thành để bán cho kỹ viện, Hàn Quân Tà nhất thời cảm thấy một cỗ sát ý vô pháp chế ngự. Bỏ lại tiểu Bạch đang gọi người tới, Hàn Quân Tà thì triển khinh công tuyệt đỉnh hướng ngoại ô cấp tốc lao đi.

Nhìn hình bóng Hàn Quân Tà trong chớp mắt đã biến mất, tiểu Bạch trong lòng tràn ngập lo lắng. Bằng võ công của chủ thượng, hẳn tất nhiên không lo lắng cho an nguy của thiếu chủ. Thế nhưng nhìn thần sắc vừa rồi của chủ thượng, sợ là đã mất đi lý trí... Nghĩ vậy, tiểu Bạch cố gắng đuổi theo. Nghìn vạn lần cũng đừng như hán tướng tượng...

Xác chết giập nát vung vãi khắp nơi, gió đêm nơi ngoại thành cũng vô pháp xua tan mùi máu tươi nồng đậm. Tĩnh lặng quỷ dị cùng tiếng kêu gào thảm thiết vừa rồi tạo nên cường liệt đối lập, nam nhân như Tu La đứng cứng ngắc giữa hơn mười cái xác, tóc đen bị gió đêm thổi tung, đôi mắt ngày thường lãnh ngưng đang lộ ra sợ hãi cùng tuyệt vọng...

Đó là những gì tiểu Bạch nhìn thấy khi chạy đến.

Chết tiệt! Chuyện hần lo nhất cũng đã xảy ra! Sợ hãi, không sai. Chủ thượng của hần, Tà Kiếm Ma Quân vô tình vô tâm, hiện tại lại đang rất sợ hãi, khí tức tuyệt vọng bao phủ toàn thân, khiến cho trái tim hần một trận đau đớn. Quả nhiên sự tình đã trở thành nông nổi này rồi...

Người người trong giang hồ đều biết, Tà Kiếm Ma Quân sát phụ thí thân, trong một đêm giết hết hai nhà Lý Vương, chó gà không tha. Hần chưa bao giờ để sinh mạng người ta trong mắt, đối với sự sợ hãi của mọi người, hần cũng chỉ là đáp trả bằng cái nhìn xem thường. Trong thiên hạ, không điều gì có thể khiến hần e ngại đó là trước khi hần tập võ, đối mặt với cảnh đời cùng số mệnh tàn khốc, hần cũng chưa từng nhũn mỳ. Nhưng đêm nay, Hàn Quân Tà lại cảm thấy sự sợ hãi trước đây chưa từng có. Trong cuộc đời lần đầu tiên, hần sợ sẽ đánh mất, sợ nhìn thấy trong mắt người kia nỗi khiếp sợ cùng chán ghét.

Hàn Quân Tà chỉ nhớ, khi hần nhìn thấy nam nhân phi si* kia dám cả gan đụng vào tóc của Hâm nhi, dám cả gan ham muốn đôi môi của Hâm nhi, trong lòng chỉ có một ý niệm. Sát! Giết hết những kẻ dám thương tổn Hâm nhi! Giết hết những kẻ dám đụng vào Hâm nhi! Giết hết những kẻ dám ham muốn cơ thể Hâm nhi! Hâm nhi, Hâm của hần!

Sau khi hần khôi phục lý trí, nhìn thấy máu tươi cùng xác chết giống như trong quá khứ, nhưng hần lại không cách nào như mọi khi hồ hững nhìn đũa trẻ đó. Hần thậm chí vô pháp xoay người đối mặt với đôi mắt của Hâm nhi, chỉ có thể cứng ngắc đứng một chỗ, dù gió đêm có hất tung mái tóc, cũng không cách nào thổi tan mùi máu quanh thân hần.

Hàn Quân Tà tự giễu, nguyên lai chính mình giết người như ma, cũng có lúc mềm yếu thế này sao. Sẽ mất đi sao, nụ cười ngọt ngào kia, nương tựa thuần khiết, còn cả tiếng “Cha” êm dịu nữa.

Tâm, đau đớn như bị xé rách.

Bạch Ý đứng ở xa xa, bất đắc dĩ nhìn hai người đang im lặng. Thần tình trong mắt chủ thượng làm hần kinh hãi. Mà thiếu chủ, thiếu chủ lại đứng cúi đầu, không thấy rõ biểu tình trên mặt, sợ là đã bị làm cho kinh hãi, bất thành linh đối mặt với giết chóc đầm máu như vậy...Đứa trẻ nhỏ bé đơn thuần như thế...

Cuối cùng, không khí chết chóc cũng bị phá vỡ. Chỉ thấy sau khi Hiểu Hâm chăm chú nhìn Bạch Y đang sợ hãi, liền chậm rãi đi tới bên Hàn Quân Tà.

Tuy đứng quay lưng lại nhưng Hàn Quân Tà cũng cảm giác được Hiểu Hâm đang tới gần, thân ảnh vốn cứng ngắc lại có thể thấy một chút hoảng động. Khi bàn tay nhỏ bé chạm vào ống tay áo nhiễm máu của hần, đến cả những chân tóc cũng đều đang run rẩy.

“Cha, về nhà đi.” Vẫn là thanh âm êm ái như những ngày bình ổn.

Hàn Quân Tà cố gắng khống chế từng sợi cơ thịt để ngăn chính mình dùng hết sức đem thân ảnh nho nhỏ kia gắt gao trói buộc trong lòng ngực. Chậm rãi xoay người, lâu như đã trôi qua cả đời người, cuối cùng cũng nhìn thấy được người khiến hần vô cùng lưu luyến.

Hiểu Hâm một tay nắm tay áo Hàn Quân Tà, một tay dụi dụi mắt. Trong đôi mắt khê chớp không có tới một tia sợ hãi hay chán ghét, chỉ có cực kỳ buồn ngủ.

“Hâm nhi... Mệt sao?” Trong thanh âm mạnh mẽ bình ổn có ẩn chút run rẩy khó nhận thấy. Hần còn có thể hy vọng sao...

“Ân, cha ôm Hâm nhi về nhà đi.”

Hiểu Hâm đã quen được cha sủng nịch tự ý giao thân thể yếu ớt cho ***g ngực rắn chắc của cha, nhắm mắt lại lẳng lặng làm dịu mọi của cả ngày.

Hàn Quân Tà nhìn nhân nhi trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy như trân bảo.

“Đi” Mệnh lệnh vẫn lạnh lùng như ngày thường, yếu đuối phảng phất lúc này nhất định chỉ là ảo giác của tiểu Bạch.

Tiểu Bạch theo sau khê lắc đầu. Trong dáng vẻ như lãnh tĩnh của chủ thượng lại có hưng phấn, vui vẻ mà bản thân người cũng không biết, sự tình quả nhiên không đơn giản... Còn có thiếu chủ... Mặt không biến sắc sau một hồi xem hết cảnh giết chóc đầm máu, còn có thể coi như không có việc gì mà ở trong lòng hung

thủ ngủ gà ngủ gật... Cũng không đơn giản a... (tiểu Bạch lúc này đã minh bạch, lúc này thiếu chủ cứ cúi đầu là vì mệt.)

“Ai nha nha ~ trò vui hết mất rồi ~”

Trên một cành cây nào đó, Tiên Đế ở trong lòng Ma Tôn đuổi đuổi người

“Người nha ~ chỉ có chọc phá là thông minh được một chút ~” Ma Tôn vừa trêu chọc vừa nhìn người trong lòng, ánh mắt ẩn chứa nồng đậm sủng nịch.

“Hừ ~ Người cũng có tài năng trêu chọc đấy!”

Nguyên lai Tiên Đế lúc đó vì “Phiêu thân tại thượng”* cùng Ma Tôn đánh cược, mỗi bên phái năm người hạ giới, ai yêu người ở trên trước sẽ bị xử thua. Cuối cùng, ai thắng nhiều hơn liền có thể “Ở trên”.

Tiên giới “Xuất chiến” là ngũ hành tiên nhân thủ hạ của Tiên Đế, Ma giới lại phái ra Tứ Ma Sử thủ hạ của Ma Tôn cùng đệ đệ Trạch Nguyên của Ma Tôn.

Trạch Nguyên không thèm trở thành con cớ vì người khách tranh đoạt “Thượng vị”*, trước khi hạ giới còn lừa hôn ái nhân của mình rồi chuồn mất. Tứ Ma Sử tuy rất tức giận, nhưng bởi vì lão bà còn chưa đuổi tới nơi, chỉ có thể tham gia vào canh bạc ngu xuẩn này. Đương nhiên, vì hạnh phúc của bản thân, bọn họ không chút do dự quyết định bán rẻ “Tính Phúc” lúc về già.

Tiên Đế vì “Đại nghiệp phản công” của mình mà trước khi bọn họ hạ giới đã phong ấn phần tình cảm của họ, dẫn đến bốn người đó đối với tình cảm rất lạnh nhạt. Bọn họ ở thời hiện đại tuy một mình có đến hàng nghìn hàng vạn người yêu thương, nhưng lại không có cái gì chung thủy, chỉ có bốn người cùng tụ một chỗ mới đỡ hơn một chút.

Vô luận là Hiểu Hâm vô tri vô giác, Ân Dương Diễm vô đậm phong khinh, Trầm Trạch Miểu hi tiểu hay Liễu Dật Sâm Tương đem tất thấy ra đùa giỡn, sau cùng cũng chỉ có ba chữ – không quan tâm.

Kỳ thực có một việc, là tiểu Bạch đã hiểu lắm. Hiểu Hâm không hề thiện lương yếu đuối như bọn họ tưởng tượng. Hắn đã từng rất đơn thuần, tựa như hé mở trang giấy trắng, mặt trên ngay cả vết tích thiện ác thị phi cũng đều không có, hắn thích, liền đúng. Mà ở điểm trên hắn cùng Hàn Quân Tà đặc biệt giống nhau.

Phì si: mập ngu

Phiêu thân tại thượng: chính là chỉ việc nằm trên

12. Chương 12: Chương 12

Sau khi Hàn Quân Tà ba người ly khai, ngoại ô lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có, một lúc lâu, trong mã xa truyền ra một hồi thanh âm yếu ớt, một tay run run rẩy rẩy xốc lên bố liềm của khoang xe.

“Thiên... Thiên a” Hiện ra trước mắt Triệu lão đại chính là cơn ác mộng hắn chưa từng nghĩ qua.

Hắn ban nãy ở trong xe nghe thấy những tiếng gào khóc vừa đoản xúc vừa thê thảm bên ngoài liền biết đã xảy ra chuyện gì, cũng đã lường trước sẽ nhìn thấy cảnh gì, nhưng lại không nghĩ được sẽ đến mức như vậy...

Ngang trước xe là một thi thể không đầu, cách đó không xa là hơn mười thi thể hầu như nhận không ra hình người và một thi thể đoạn thủ đoạn cước*. Thủ hạ của hắn cũng nằm trong số đó, bị một kiếm lan yêu trăm đoạn*, máu bắn thật xa. Gần đó ngoại trừ mã xa, thì ngay cả nhà cửa cây cối đều bị kiếm phong hủy thành một đồng đồ nát.

Triệu lão đại càng nhìn càng kinh hồn bạt vía, nếu hắn không bị tê liệt phải ở trong xe, hoặc là tiểu mỹ nhân kia không đứng bên cạnh xe, sợ rằng, sợ rằng hắn cũng nằm trong đám toái thi này rồi.

Tại hiện trường người thứ hai sống sót chính là Trương mục đang co quắp trong phòng. Sau khi nàng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, liền tới bên cửa nhìn ra thì sợ đến co quắp trên mặt đất đến thở cũng không dám thở mạnh. Hàn Quân Tà đi rồi, nàng cũng muốn ly khai khỏi cái nơi địa ngục này, nhưng chân

một điểm sức lực cũng đều không có, chỉ có thể một bên nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, một bên hít vào bầu không khí ngập tràn mùi máu.

Lát sau một người từ trong phòng bước ra, chứng kiến cảnh tượng bên ngoài không khỏi kinh hô một tiếng rồi lập tức vội vã bưng kín miệng. Người nọ một hồi tĩnh lại, bám tường trở về buồng trong.

Trong phòng còn có bốn năm thiếu niên cuộn tròn ở góc nhà, bọn chúng có đứa bị lừa tới, có đứa bị phụ mẫu bán đi. Vừa nãy đi ra ngoài chính là một nam hài xinh đẹp mười bảy mười tám tuổi, bởi vì trong nhà quá nghèo mới bị phụ mẫu đem bán.

“Bên ngoài...” Một người thấy hần tiến vào liền nhỏ giọng hỏi.

“Đều... Đã chết” Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, nam hài lại một trận buồn nôn.

Tiểu Bạch đi nửa đường bỗng nghĩ đến trong phòng dường như có mấy người, liền quay trở lại nhìn thử. Người trên mã xa vừa trông thấy hần liền quỳ xuống đất không ngừng lặp đi lặp lại “Đại hiệp tha mạng”, lão thái bà mặt đầy son phấn bên cổng thì hai mắt khê đảo – đã hôn mê.

“Hừ hừ, tà đạo yêu nghiệt như ta cũng có lúc được gọi là ‘đại hiệp’, nếu những lão già chính đạo kia nghe được sợ rằng cái mũi cũng phải lệch.” Tiểu Bạch châm biếm cười một trận.

Trong phòng là mấy thiếu niên không có võ công, xem ra chính là hàng hóa mua bán lần này. Mất phượng của tiểu Bạch quét một vòng định bụng rời đi.

“Đại hiệp xin dừng bước!”

Tiểu Bạch xoay người quan sát đôi chút thiếu niên đang nói, khuôn mặt thanh tú, tuy gương mặt trắng bệch nhưng vẫn có vài phần trấn tĩnh.

“Thỉnh đại hiệp thu lưu chúng ta.”

“Chủ thượng, người đã về.” Sau khi nhận được tin tức do tiểu Bạch truyền đi, mọi người ào ào chạy về trang.

Hàn Quân Tà khẽ gạt đầu, ôm Hiểu Hâm đi thẳng về Đông viện, để lại một đôi thủ hạ tại cửa ngõ ngác nhìn nhau.

Bất thường a. Chủ thượng của bọn họ tuy vẫn là biểu cảm băng khối vạn năm bất biến, nhưng dù sao cũng cảm thấy có chút khác biệt so với mọi khi a...

“Huyền, người không cảm thấy chủ thượng có phần kỳ lạ sao?” Đồng Thủy gọi Huyền Mộc sang một bên.

“Ân... hần là có liên quan đến thiếu chủ.” Rất ít khi thấy chủ thượng nôn nóng như vậy a...

“Thiếu chủ chắc sẽ không bị thương gì chứ.”

“Hần là không.” Chủ thượng sao có khả năng để thiếu chủ thụ thương.

Chỉ chốc lát sau, tiểu Bạch cũng đã trở về.

“Này! Bạch, thiếu chủ xảy ra chuyện gì?” Đồng Thủy một tay kéo tiểu Bạch.

“Thiếu chủ... không có việc gì.”

“Vậy chủ thượng sao có chút khó chịu?” Huyền Mộc dường như chăm chiêu nhìn môn lý.

“Hay là không có việc gì mới khó chịu a...”

Đông viện, Hàn Quân Tà vào phòng một hồi sau phân phó kẻ dưới chuẩn bị nước nóng.

Cởi bỏ y phục nhiễm huyết của hai người, Hàn Quân Tà ôm Hiểu Hâm vẫn mơ mơ màng màng vào dục trì. Bàn tay to nhẹ nhàng tẩy trừ cho nhân nhi trần trụi trong lòng mình, đáy mắt Hàn Quân Tà nổi lên nồng đậm ***.

Chẳng qua chỉ là phụ tử, nếu khả dĩ, hần muốn vĩnh viễn xiết chặt nhân nhi trong lòng ngực.

“Hâm nhi”

Tắm rửa xong Hàn Quân Tà ôm Hiểu Hâm ngồi trên giường, chậm rãi lau khô mái tóc ướt sũng của Hiểu Hâm.

“Cha?” Hiểu Hâm dụi dụi mắt, một đôi con ngươi bụi nước lắt phất nhìn lên khuôn mặt tuần tú trước mặt.

“Người... không sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Hiểu Hâm nghiêng người vô tội hỏi.

“Không có gì”

Trên gương mặt ngây thơ không có gì bất luận là sợ sệt hay xa cách. Hắn, thực sự có thể chứ...

Hàn Quân Tà nhìn Hâm nhi phần nộn mới được tẩy trừ tỏa hương thơm ngát, chậm rãi cúi đầu ngừng lại suy nghĩ ngậm thật lâu đôi môi đỏ mọng...

Đoạn thủ đoạn cước: đứt tay đứt chân

Lan yêu trăm đoạn: chặt đứt ngang người => vì hai cái này nghe ghê quá nên uke của tớ bảo tớ giữ nguyên.

13. Chương 13: H Scene

“Ân... cha”

Hiểu Hâm hai tay vô lực bám vào cổ Hàn Quân Tà, từng ngụm lớn thở dốc, trong ánh mắt mông lung càng tràn đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc. Hai người bình thường tuy rằng thân thiết, cũng chỉ là hôn nhẹ hai má và trán, nụ hôn thành linh khiến Hiểu Hâm có chút phản ứng không thể đối mặt.

(Y: kỳ thực tên Tà nào đó thường xuyên ăn vụng nộn đậu hũ* của Hâm Hâm, chỉ là tiểu sỏ* không phát hiện...)

Nụ hôn của Hàn Quân Tà theo bên gáy một đường hướng xuống dưới, lưu lại những hồng ấn, rồi mới nhắm nháp xương quai xanh đáng yêu. Những động tác này mỗi ngày khi Hiểu Hâm đang ngủ, hắn đã lặp lại rất nhiều lần, đều là nhẹ nhàng cẩn thận sợ làm Hâm nhi đang ngủ say tỉnh giấc. Nhưng lần này, Hàn Quân Tà hoàn toàn thuận theo dục vọng của bản thân, kịch liệt hôn môi gặm cắn, khiến Hiểu Hâm lạc trong thủy triều *** cuộn trào mãnh liệt, chỉ có thể bất lấy vạt áo Hàn Quân Tà rên rỉ thở dốc...

Chỉ chốc lát sau, y phục của Hiểu Hâm tất cả đều rơi lả tả trên mặt đất, Hàn Quân Tà đứng bên giường chậm rãi cởi nhất kiện y phục. Nhìn cha dần dần lộ ra cơ thể cường tráng, gương mặt Hiểu Hâm hồng lên chui vào ti bị che giấu cơ thể trần trụi của mình.

“A~” Nhìn Hiểu Hâm đem chính mình bao thành tấm bảo bảo, Hàn Quân Tà cười nhẹ một tiếng.

Nghe được tiếng cười hiếm có của cha, đại não hiểu kỳ Hiểu Hâm chui ra khỏi chăn, muốn nhìn xem dáng vẻ tươi cười trăm năm khó gặp như thế nào. Kết quả vừa nhìn liền ngây dại. Trên gương mặt bình thường lạnh lùng lúc này mang thêm nét cười nhàn nhạt lộ ra một loại phong tình tà mị, băng lãnh sâu trong đôi mắt cũng theo nồng đậm *** cuộn cuộc sóng, cơ thể bắt nhịp đều đặn trắng nõn mà cường tráng...

“Thật xinh đẹp...” Hiểu Hâm nuốt nước miếng, không kiềm được tự thì thầm.

Hàn Quân Tà nhìn thấy thần sắc ngơ ngác của Hiểu Hâm, tiểu ý bên khóe miệng càng sâu. Nhân cơ hội nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Hâm lên, cúi đầu phủ lên đôi môi vẫn còn khê nhếch. Lưỡi Hàn Quân Tà lúi tiến vào miệng Hiểu Hâm không ngừng trở mình quấy nhiễu, thóa dịch* tràn ra khóe miệng, xuôi theo quai hàm xinh xắn tạo nên nhất lũ ngân ti. Cuối cùng, Hàn Quân Tà buông tha đôi môi sưng đỏ của Hiểu Hâm, ngược lại tấn công hai điểm anh hồng trước ngực.

“Ân...Ô... Cha” Khoái cảm xa lạ khiến Hiểu Hâm từng cơn run rẩy, Hiểu Hâm chỉ có thể nằm trên giường nhẹ giọng rên rỉ, mặc cho nam nhân đối thân thể mình muốn làm gì thì làm.

“A...A....A...Đừng” Đột nhiên thanh nha non nớt bị hàm trụ duyệt lộng*, kích thích cường liệt khiến Hiểu Hâm cong lưng không ngừng vặn vẹo, đôi tay nhỏ bé gát gao nắm chặt góc khăn.

Hiếu Hâm sau một trận run rẩy cường liệt, bắn ra trong miệng Hàn Quân Tà. Hàn Quân Tà nuốt vào bạch sắc quả dịch, ngẩng đầu yêu thương hôn môi Hiếu Hâm đầu ngón tay vì quá dùng sức mà trắng bệch. Dem đôi tay nhỏ bé vòng qua cổ mình, Hàn Quân Tà một tay vân vê hai lạp chu quả* trước ngực Hiếu Hâm, một tay thuận theo sóng lưng xuống tới cúc huyết khép kín.

“Ô... Đau quá... Cha”

Một ngón tay thon dài chậm rãi cắm vào tiểu huyết khép kín, hạ thân truyền đến đau đớn khiến Hiếu Hâm thân thể vận vẹo khóc thành tiếng. Trừu lộng vài cái, Hàn Quân Tà phát hiện tiểu huyết vẫn có chút khô khô, liền rút ngón tay ra đứng dậy đi tới quỹ tiền lấy ra một lọ thuốc mỡ.

Hàn Quân Tà trở lại bên giường thấy Hiếu Hâm vẫn cuộn tròn nằm nghiêng, cúc huyết nho nhỏ vì xâm nhập ban nãy có hơi hơi khép lại dường như muốn thỉnh hấn tiến nhập. Hàn Quân Tà cố gắng không chế dục vọng đang vận sức chờ phát động, ngón giữa dính thuốc mỡ lần thứ hai đưa vào tiểu huyết hồng nhật chậm rãi trừu lộng.

“Cha... Cha... ĐỪNG... Ân... A a...”

Trong lúc Hiếu Hâm run rẩy rên rỉ, ngón tay trong hậu huyết từ một dần tăng thành ba. Sau khi cảm thấy hậu huyết trở nên thấp nhuyễn, Hàn Quân Tà rút ngón tay ra, tách đôi chân mảnh khảnh của Hiếu Hâm đặt hai bên thất lưng.

“Cha... Ô... Thật khó chịu...”

Đột nhiên trống rỗng làm Hiếu Hâm khó chịu vận vẹo chiếc eo nhỏ nhắn, tiểu huyết càng hô hấp như nhất trương nhất hợp*, một ít *** dịch bị ngón tay kéo ra khiến huyết khẩu càng có vẻ hồng nhuận mê người.

Hàn Quân Tà đã vô pháp nhẫn nại, động thân một cái, dục vọng to lớn tiến vào cúc huyết ao ước đã lâu hung hăng trừu sáp.

“Ách... Đau quá... ĐỪNG... A a... A... Không...”

Tuy đã chuẩn bị, nhưng đau đớn nơi hạ thân bị xé rách vẫn khiến Hiếu Hâm thất thanh kêu lên sợ hãi, nhưng Hàn Quân Tà hình như nghe không được, vẫn không lưu tình mạnh mẽ đảo lộn cúc huyết mềm mại.

“Hâm nhi... Ngoan”

“Không...A... A a a...”

Bỗng nhiên, Hiếu Hâm hét lên chói tai thân thể cũng cong lên, thanh nha vì đau đớn mà ử rữ lần thứ hai chậm rãi ngẩng đầu.

“Ồ đây sao...”

Hàn Quân Tà trong cơ thể Hiếu Hâm không hề mạnh mẽ khuỵa loạn, mà là toàn lực tiến công vào một điểm.

“Không... ĐỪNG... Ân... A...”

Khoài cảm cường liệt liên tiếp không ngừng khiến Hiếu Hâm hầu như vô pháp chống đỡ, chỉ có thể một bên phát sinh thanh âm khiến người khác đỏ mặt, một bên mặc cho thân thể dựa theo va chạm mạnh mẽ thượng hạ hoảng động, tại đỉnh của phân thân non nớt đang đứng thẳng chảy ra tích tích lệ dịch.

Hàn Quân Tà từ sớm đã mất đi lý trí, cảm thấy phân thân hỏa nhiệt được tiểu huyết sát sao bao chặt, thâm nghĩ tại dừng dạo vừa ẩm ướt vừa nóng bỏng này không ngừng tuôn trào, muốn hung hăng chiếm lấy người dưới thân, muốn tiểu nhân nhi kia chỉ nhìn mình, chỉ gọi mình, chỉ nghĩ tới mình...

Không biết qua bao lâu, Hàn Quân Tà cuối cùng mạnh mẽ thẳng lưng bắn ra trong cơ thể Hiếu Hâm. Hiếu Hâm từ sớm đã kiệt sức thấy cha từ trong cơ thể hấn lui ra, cho rằng đã kết thúc liền chậm rãi nhắm mắt thiếp đi.

Ai dè Hàn Quân Tà đột nhiên xoay thân hấn lại, lần thứ hai từ phía sau cố gắng tiến vào thân thể hấn.

“A... ĐỪNG...Cha...Ân...”

Cho dù Hiểu Hâm có cầu xin ra sao, Hàn Quân Tà cũng không chịu thả hân ra, bàn tay to gắt gao nắm lấy thắt lưng hân, phân thân to lớn nóng rực không ngừng trù sấp, mỗi lần đâm xuống đều dốc sức đâm đến chỗ sâu nhất...

Tầm thất chính của Đông viện cả đêm đều có thể nghe được tiếng rên rỉ kêu mị gián đoạn bởi tiếng nỉ non cầu xin.

Nộn đậu hủ: chiếm tiện nghi a

Tiểu sỏ: tiểu ngốc

Thóa dịch: nước miếng

Hâm trụ duyên lộng: ngâm chặt nút mát *đỏ mặt*

Lạp chu quả: hai điểm ấy trước ngực

Nhất trương nhất hợp: mở ra khép lại

14. Chương 14: Chương 14

Tự mình mang cầm giao tận tay cho Hàn Quân Tà, chương quỹ của Nhã Âm các một phen sáo ngữ liền vô cùng cao hứng cất tờ ngân phiếu một vạn hai rồi cáo từ.

“Sách sách, thật nhìn không ra nha. Ở trang tử bình thường như thế, vậy mà vùng tay một cái một vạn hai, đến con mắt cũng không chớp.” Đọc đường đi hỏa kế Tiểu Trương lú rú nói không ngừng.

“Hanh hanh ~ Cầu lão nhân gia ta đi qua còn nhiều hơn đường nhà ngươi từng đi, hiểu biết của tiểu tử ngươi con kém xa lắm a ~” Chương quỹ cấp cho Tiểu Trương một cái bạo túc, đắc ý nói.

“Vậy chương quỹ ngài đã từ sớm nhìn ra nhà nay phi phú tức quý?”

“Lão nhân gia ta ở trong khách *** nhìn thấy vị tiểu công tử kia là đã biết rồi ~ Xiêm y của vị công tử ấy chính là làm từ tuyết tâm ti, tuyết tâm ti này mềm nhẵn mát mẽ, có thể phòng lửa chống nước, thật sự là bảo vật vô giá.”

“Thiên a ~ ta nói lão ngài sao lại đối xử ân cần như vậy với một tiểu hài tử ăn mặc đơn sơ như thế...”

“Hanh, tiểu tử ngươi bối rối cái gì, tuyết tâm ti kia sau khi dệt thành vải, nhìn chỉ giống vải vóc tầm thường, nếu trước đây không phải theo thiếu chủ đi phương Bắc mua hàng đã từng thấy qua, lão nhân gia ta cũng không nhận ra a.”

“Hắc hắc, chương quỹ chính là hiểu sâu biết rộng...”

Y phục này là Hàn Quân Tà đặc biệt vì Hiểu Hâm định chế, bạch sắc trường bào kiểu dáng mộc mạc.

Trong tác phẩm mọi người đối với trang phục của Hiểu Hâm cũng có những nhận định khác nhau, chắc chắn người đọc đã sớm thấy điểm khó hiểu ~ kỳ thực có liên quan đến hiểu biết của cá nhân tôi. Chương quỹ trước đó có cùng thiếu chủ của Mộ Dung gia đi khắp nơi buôn bán, hiểu biết thật không tầm thường, thế nhưng lão giả của khu bần dân đó sao có thể nhìn ra chứ??

“Viên bá bá ~ Viên bá bá ~” Một thân ảnh bạch sắc vui vẻ chạy vào Xuân các.

“A a, thiếu gia chạy chậm một chút, khéo ngã.”

Lão giả nhả nhận cười, đáy mắt ẩn hiện mơ hồ thương xót.

“Viên bá bá ~ Hôm nay học cái gì?”

Hiểu Hâm ngoan ngoãn ngồi trước Dao Quang, chuẩn bị cho tốt rồi bắt đầu chương trình học ngày hôm nay.

“Ha ha, vậy theo...”

Viên bá bá đó là lão giả khi trước, ngày đó Hàn Quân Tà mang người đến thì Hiểu Hâm đã bị mang đi, mà lão nhân cũng đã bị đả thương. Tiểu Bạch lệnh người mang lão về chữa trị, kết quả không biết tại sao lại trở thành người dạy cầm nghệ cho Hiểu Hâm, ở tại trang lý cũng đã một thời gian.

“Dao Quang” là tên của cầm, là vật tùy thân thiết yếu mà lúc ở tiên giới Hiểu Hâm luôn mang, lần này Tiên Đế cố ý đem xuống cho hắn, thuận tiện bắt nạt đứa con quý báu một chút.

Học cầm xong, Hâm liền cùng Tiểu Thanh bò trên cây ở hoa viên bắt đầu một ngày mới “Giao lưu tình cảm”.

“Ai...” Hiểu Hâm hai tay bưng mặt, khẽ thở dài.

Ta van người ~ hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi... Từ khi chủ nhân được khôi phục về thì trở nên là lạ, mỗi ngày đều mang ta lên cây rồi ngẩn ngơ. Ta cũng không phải không biết nguyên nhân, buổi tối hôm đó ta chính là nằm dưới giường, nghe hết một đêm xuân cung a, làm cho ta thiếu ngủ nghiêm trọng, sau đêm không tệ đó cũng không hành hạ ta nữa. Thật là! Chủ nhân hình như cũng rất khoan khoái mà, có cái gì mà phải thở dài.

“Ai...”

Tiểu Thanh trở mình nhìn khinh thường, chui vào ống tay áo của Hiểu Hâm. Nó phát hiện từ lúc nó theo chủ nhân này, việc thường làm nhất chính là thất vọng.

Hiểu Hâm thay đổi tư thế lại tiếp tục ngây người.

Hai ngày nay hắn đã không cần uống khổ dược, nhưng hắn mỗi ngày vẫn đều trốn trên cây, mà cha cũng đều tìm ra hắn rồi ôm hắn đi ăn. Hắn cũng không biết bản thân mình tại sao lại trốn... Sau đêm đó, cha cũng không có đối hắn làm lại cái chuyện kia nữa...

Nghĩ đến đêm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Hâm dần đỏ.

“Hâm nhi.”

Nhìn thấy nam nhân dưới tàng cây, Hiểu Hâm khẽ thở dài, ngoan ngoãn mở hai tay đợi cha ôm.

Bữa trưa, Huyền Mộc Đồng Thủy cùng tiểu Bạch bắt đắc dĩ nhìn chủ thượng hai người. Mặc dù đương nhiên sau khi Hiểu Hâm quay về, vẫn là Hàn Quân Tà ôm người đi ăn cơm, uống trà, nhưng bầu không khí gần đây hết sức quỷ dị a.

Chủ thượng của bọn họ khi thì uy thiếu chủ ăn một chút những món yêu thích, khi thì uy vài muống canh, thiếu chủ ngay cả dưa cũng không cần cầm. Hơn nữa chủ thượng mỗi lần uy một món hay dùng ánh mắt “Đói” nhìn chăm chú miệng thiếu chủ, mà thiếu chủ mỗi lần ăn một miếng thì gương mặt lại có phần hồng lên, một bữa ăn mà gương mặt như sắc đào nở.

Xung quanh hai người kia là bầu không khí phấn hồng, ba người bên này lại xấu hổ a, chờ thiếu chủ ăn xong liền vội vã cáo lui. Vừa ra tới bên ngoài, Đồng Thủy liền kéo tiểu Bạch ra sau một ngọn giả sơn ngồi chồm hổm, Huyền Mộc cũng đi theo dự thính.

“Bạch, ngươi không cảm thấy chủ thượng cùng thiếu chủ...” Huyền Mộc có chút suy nghĩ nói

“Ân, chắc là đúng rồi.”

“Đúng cái gì??” Đồng Thủy nghe mà không hiểu

“Đêm đó...”

“Cũng không phải là ngươi không nghe thấy.” Tiểu Bạch thở dài, võ công quá cao cũng có cái tệ, hắn cũng có một đêm mất ngủ a.

“Nghe cái gì??” Đồng Thủy vẫn mờ mờ ảo ảo.

Hai người bắt đắc dĩ liếc cái tên gia hỏa trì độn này một cái, tiếp tục thảo luận.

“Ngày đó cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngày đó... sau khi ta cùng chủ thượng chạy đến...”

Sau khi nghe tiểu Bạch thuật lại, ngay cả Đồng Thủy cũng hiểu tình cảm Hàn Quân Tà dành cho Hiểu Hâm không hề bình thường. Dù sao, nếu chủ thượng xem thiếu chủ là người kế vị, như vậy sớm muộn cũng muốn thiếu chủ tiếp xúc với những chuyện đẫm máu như vậy, nhưng phản ứng hiện tại rõ ràng là...

Ba người liếc nhau, nhất tề thở dài buông xuôi, nếu chủ thượng muốn cùng thiếu chủ một chỗ, bọn họ đương nhiên ủng hộ vô điều kiện, chỉ là xưng hô có chút loạn a.

“Hiện tại phải xem thái độ của thiếu chủ.” Chủ thượng nhất định không muốn miễn cưỡng thiếu chủ.

“Hắn là không thành vấn đề.” Nhìn phản ứng ban nãy của thiếu chủ là biết.

“Àn, chủ thượng cuối cùng cũng tìm được ái nhân.”

Nói xong, Đồng Thủy có chút suy nghĩ ngấm tiểu Bạch một cái, Huyền Mộc bên cạnh cũng ngẫm cười.

Ha hả, xem ra Đồng được chủ thượng cổ vũ rồi. Cuối cùng cũng phải ra tay hạ thủ rồi sao... Hắn có đúng hay không cũng nên hành động chứ...

Ảnh ở chỗ tối sau lưng bỗng phát lạnh...

15. Chương 15: Chương Sau Chương Tiếp Chương 15

“Chủ thượng.”

Sau trưa, bên ngoài thư phòng truyền đến thanh âm kính cẩn của Huyền Mộc.

“Chuyện gì?”

“Chủ thượng, ngày mười lăm đã gần đến, chủ thượng phải chăng nên chuẩn bị hồi Huyết Cung.”

Huyền Mộc tiến vào thư phòng đầu tiên là nhìn một chút Hiểu Hâm đang ngủ trưa trên tháp, sau nhẹ giọng trả lời.

“Ngày mai khởi hành.”

“Vâng, thuộc hạ xin đi chuẩn bị.”

Sau khi Huyền Mộc lui ra, Hàn Quân Tà liền buông bút trong tay đi đến bên Hiểu Hâm, khẽ vuốt đôi má đỏ bừng trong lúc ngủ.

Đêm đó, hắn không cầm lòng nổi, làm bị thương Hâm nhi. Hắn sợ sẽ lại làm bị thương Hâm nhi, rồi lại không muốn không chạm vào Hâm nhi, thế nên hắn vẫn như mọi ngày đi tìm Hâm nhi, cùng ăn cơm cùng ngủ một chỗ, nhưng chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy, không dám một lần nữa buông thả dục vọng của mình.

“Cha...” Hâm nhi vẫn đang ngủ thấp giọng gọi Hàn Quân Tà.

Đôi tay Hàn Quân Tà lưu luyến trên đôi má của Hiểu Hâm một hồi, rồi mới xoa nhẹ lên đôi môi hồng nhuận. Hắn vẫn nhớ, nó ngọt như thế nào, khiến người ta trầm tụy đến thế nào.

Thật muốn nếm một chút...

“Cha...” Hiểu Hâm do sự “quấy rầy” của Hàn Quân Tà cuối cùng cũng tỉnh giấc, mở miếng muốn kêu cha, nhưng lại khiến đôi tay trên môi thừa dịp tiến vào.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của Hiểu Hâm, cảm giác được cái lưỡi mềm mại vừa lướt qua ngón tay, đôi mắt Hàn Quân Tà chợt tối sầm, cuối cùng một tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn, hôn thật sâu đôi môi phần nộn.

“Àn... cha...”

Ngoan ngoãn tiếp nhận cha, cùng cha thưởng khẩu thủy*, Hiểu Hâm khí tức bất ổn tựa trong lòng Hàn Quân Tà, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

“Hâm nhi... không thích sao?”

Hàn Quân Tà không phát hiện trong giọng nói của chính mình có chút căng thẳng.

“Hâm nhi... thích cha...”

Nói còn chưa nói hết, Hiểu Hâm lần thứ hai sa vào một nụ hôn cuồng phong bạo vũ.

Tiểu Thanh trong ống tay áo lắc đầu, bất đắc dĩ bò xuống đất, tìm một góc thuận mắt mà thưởng thức Hoạt Xuân Cung.

“Hâm nhi...”

“Cha... Cha... Ân a...”

Vừa nghe liền biết ngay trong phòng đang làm chuyện ân ái, nếu lúc này đưa ngốc nào mà xông vào, nhất định sẽ bị Hàn Quân Tà giết ngay tức khắc.

Tiểu Bạch vẫn tự nhận mình là một người thông minh, cho nên hẳn phiền muộn đứng ngoài cửa chờ gần nửa canh giờ. Nghe trong phòng những thanh âm ám muội vang lên dường như không có ý định dừng lại, tiểu Bạch quyết định quay về viện tử hát hát lương trà xuy xuy phong*, đỡ khỏi hỏa khí bộc phát làm mất máu.

“Mới là buổi chiều... chủ thượng vì sao lại vội vã a...”

Tiểu Bạch một mạch chạy về chỗ của mình, ngồi tại hồ nước tắm tắm.

“Này!!”

Đồng Thủy trước sau vẫn cứ một cách chào hỏi, bỗng nhiên từ phía sau đánh hướng tiểu Bạch. Nếu là lúc bình thường nhiều lắm chỉ khiến tiểu Bạch nghiêng người một chút, thế nhưng tiểu Bạch lúc này còn chìm trong kích thích vừa nãy chưa kịp hồi phục, thế là ôi...

“Ừm!”

Hai người cùng rớt xuống nước.

Lại ngay sau đó...

“Bạch, nhanh đi tẩy đi.”

“Ân, người cũng vậy, coi chừng cảm.”

... ..

“Người bò qua đây làm gì?”

“Mộc dục.”

“Của người ở bên kia...”

“Bên này dường như ấm hơn.”

“Người không thấy có chút chật chội sao...”

“Chật một chút mới ấm a.”

Hai người ướt đầm ra khỏi hồ nước, liền khăn trương vào thay quần áo, phân phó chuẩn bị mộc dục. Kết quả tiểu Bạch không còn chút sức lực, nhượng Đồng Thủy tiến vào dục dưng của mình.

“...”

“Ai, nếu không phải người ngay cả cú đánh ấy cũng đỡ không được thì chúng ta đâu có rớt xuống nước a.”

“Ta đang mãi nghĩ mà...”

“Nghĩ cái gì?” Đồng Thủy vẽ mặt hiếu kỳ tiến tới trước.

“Người đừng dựa sát vào ta như thế...” Nếu lúc bình thường, tiểu Bạch cũng sẽ không lưu tâm, thế nhưng hần vừa mới nghe xong nửa canh giờ... khó tránh khỏi tương đối miễn cảm.

Đồng Thủy nghe vậy đáy mắt hiện lên một mặt tinh quang, theo sau hiệu kỳ mà không ngừng truy vấn. Tiểu Bạch buộc phải đem sự việc vừa trải qua nói cho Đồng Thủy.

“Người nói là... chủ thượng cùng thiếu chủ đang ở...”

Gương mặt tiểu Bạch hồng lên, khẽ gật đầu.

“Bạch, mặt của người thật hồng, không bị cảm lạnh chứ?”

Nói xong, Đồng Thủy đưa trán đặt trên trán của tiểu Bạch, mà động tác này làm tiểu Bạch ngay cả tai cũng đều đỏ.

“Không... Không có việc gì...” Tiểu Bạch vội vã thối lui, đáng tiếc lại đang ở trong dục dũng.

“A? Tai của người cũng đỏ!” Đồng Thủy kinh ngạc hô, nhưng lập tức lại trầm tiếng nói, “Thoạt nhìn có vẻ rất ngon a...” nói xong còn ám muội liếm liếm môi.

Tiểu Bạch liền ngay cả cổ cũng đều đỏ, xoay người định ra khỏi dục dũng, thế nhưng Đồng Thủy nhanh tay quần ngang thắt lưng kéo xuống, đồng chỉ tiểu Bạch rơi vào lang khẩu, bắt, trở lại trong nước. Tiểu Bạch còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Đồng Thủy phía sau hé ra đôi môi đỏ mọng, ngậm thùy tai hồng hồng của tiểu Bạch bắt lộn duyên hấp.

“Sao lại muốn mau chóng đi ra... còn chưa tắm sạch mà...”

Đồng Thủy ngậm vành tai tiểu Bạch nói, bàn tay bên hông ám muội nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của tiểu Bạch.

“Khụ... Ta tự tẩy được rồi...”

Tiểu Bạch giấy dựa không ra, đành phải chấp thuận.

“Nên lần nữa tẩy thật kỹ... ta giúp người...”

Đồng Thủy cố tình hướng cổ tiểu Bạch thổi ra nhiệt khí, hai tay càng không an phận du tẩu khắp nơi, còn cố tình tại nơi nhạy cảm ấy quyến luyến trên chọc.

“Người... làm cái gì!”

Eo của tiểu Bạch có chút nhuyển, vội vã xoay người tránh khỏi cái ôm ấp của Đồng Thủy.

“Ta? Ta muốn làm chuyện chủ thượng đang làm...”

Nói xong thân liền xấn tới, một đôi cánh tay ngọc càng không khách khí vuốt ve trên cổ của tiểu Bạch, đôi chân thon dài nhẹ nhàng ma sát một nơi nhạy cảm nào đó.

Gương mặt của tiểu Bạch càng đỏ bừng, nghĩ muốn đẩy Đồng Thủy nhưng tay vừa tiếp xúc với da thịt nòn nà của Đồng Thủy liền như bị điện giật mà rút tay về, ngắc đầu muốn quát bảo ngừng, nhìn đến đôi mắt xuân sắc mang theo thần sắc hàm tình liền ngây dại. Càng làm hần thêm xấu hổ chính là bộ vị trên người đã đầy sức sống đứng thẳng...

Sách, tên gia khảo này bình thường thì măng măng chàng chàng*, ngày hôm nay sao lại mê người... đến vậy...

Đồng Thủy đương nhiên cũng cảm giác được thay đổi của tiểu Bạch, cười đến càng quyến rũ, trong lòng không kèm được thở ra một hơi.

Cách Huyền dạy quả nhiên hiệu nghiệm, chỉ là không nghĩ lại dùng sớm vậy thôi...

Nguyên lai ba người bọn họ biết nhau đã mấy chục năm, Huyền Mộc sớm nhìn ra hai người này đối với nhau có tình ý, nhưng cả hai đều phi thường trì độn, cứ lờ thôi mà làm bạn hơn mười năm qua. Mấy năm trước, Huyền Mộc nhin không được, một lời điểm tỉnh Đồng Thủy, nhưng Đồng Thủy vẫn không có dũng khí bày

tỏ. Vậy mà hai ngày nay lại bị chủ thượng kích thích cuối cùng nhin không được, hướng Huyền Mộc thỉnh giáo làm sao mới đem tiểu Bạch ăn đến miệng được, thế là Huyền Mộc dạy hư tiểu bằng hữu

~~Phương pháp của Huyền Mộc chính là – sắc dụ.

Ban đầu Đồng Thủy định tìm cơ hội chuốc say tiểu Bạch... rồi mới XXOO... Kết quả ngày hôm nay thấy “tiểu Bạch nhập dục đồ”, nhất thời kìm nén không được, ... phát sinh tình huống như trên...

Thưởng khẩu thủy: kiêu như là trao đổi nước miếng *đỏ mặt*

Hát hát lương trà xuy xuy phong: uống uống trà lạnh thổi thổi gió

Mãng mãng chàng chàng: thiếu thận trọng, liều lĩnh

16. Chương 16: Chương 16

Lại một bữa trưa với bầu không khí quý dị, bất quá năm người thì bốn người liên quan đều không sợ giác.

Hiếu Hâm vẫn ngồi trên đùi Hàn Quân Tà cơm đến miệng thì ngoan ngoan ăn, chỉ là hôm nay dễ nhận thấy tinh thần có phần không tốt, thỉnh thoảng lại mơ màng ngáp một cái, lúc này Hàn Quân Tà sẽ dùng ánh mắt ôn nhu trìu mến nhìn Hiếu Hâm, Huyền Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra ngày băng khối chủ thượng bị tan chảy cũng không còn xa.

Tinh thần không tốt hình như không chỉ Hiếu Hâm, từ sắc mặt của tiểu Bạch xem ra, cũng là thần sắc nghỉ ngơi không đủ. Tiểu Bạch về mặt mệt mỏi lại thêm phần phiền muộn ngồi một chỗ, Đồng Thủy thì tinh thần sáng láng gấp rau cho hân. Thấy Bạch khó chịu nuốt miếng rau mình gấp, Đồng Thủy cười đến mức về mặt ngu ngốc. Huyền Mộc lại tiếp tục lắc đầu.

Đồng vốn đã ngốc nghếch, giờ lại càng ngu ngốc hơn.

Nhìn hai đôi diêm diêm mật mật* trước mắt, Huyền Mộc liếc nhìn một góc tối. Xem ra hân cũng nên bắt đầu hành động...

“Chủ thượng, xe đã chuẩn bị xong.”

Nghĩ Hiếu Hâm không thể cười ngựa, hơn nữa cùng với thân thể tiểu Bạch lúc này cũng không tiện dùng ngựa, vả lại còn có lão nhân gia này nên Huyền Mộc chuẩn bị ba chiếc xe ngựa. Vì cái gì lại ba chiếc???

Hắc hắc, đương nhiên là vì... thuận tiện ăn đậu hủ.

Ngay sau đó, hai chiếc xe ở giữa suốt ngày diêm diêm mật mật, cứ như vậy đi đi nghỉ nghỉ mười lăm ngày cũng đã đến vùng phụ cận Huyết Ma Phong.

“Chủ thượng, sẽ nhanh đến Huyết Ma Phong.”

“Ân”

Hàn Quân Tà vuốt vuốt tóc Hiếu Hâm, theo sau là ánh nhìn bất mãn đối với “Dao Quang” trong lòng Hiếu Hâm. Từ sau khi cầm này được đưa tới, Hiếu Hâm tựa như thấy thân nhân cửu biệt, cả ngày mang theo bên người, thấy Hàn Quân Tà là phi thường không vừa mắt.

Bất quá cầm này xác thực hữu dụng. Đã nhiều ngày Hiếu Hâm học Dương xuân bạch tuyết, “Dương Xuân” Thủ vận vật tri xuân, hòa phong đạm đăng chỉ ý*; “Bạch Tuyết” Thủ lẫm nhiên thanh khiết, tuyết trúc lâm lang chi âm*. Hàn Quân Tà mỗi ngày nghe Hiếu Hâm đánh đàn, sát ý do gần đến ngày mười lăm trăng tròn mà chạy loạn cũng có phần bình ổn.

Hàn Quân Tà trước kia luyện công từng bị tẩu hỏa nhập ma, mặc dù kinh mạch sau khi được tiểu Bạch chữa trị có chuyển biến tốt, nhưng mỗi lần trăng tròn tâm ma bộc phát khiến chân khí nghịch hành, do đó Hàn Quân Tà mỗi ngày mười lăm đều quay về Huyết cung bế quan. Lần này vội vàng trở về cũng vì thế.

“Chủ thượng, phía trước có người.”

“Ai?”

“Hình như là người của ngũ đại môn phái.”

Hàn Quân Tà cúi đầu nhìn Hiểu Hâm vừa ngủ, nhúu nhúu hàng mi xinh đẹp.

(Y: Biểu tình của tiểu Tà ngày càng phong phú a

)

“Hàn Quân Tà! Chúng ta chờ ngươi đã lâu!” Danh môn chính phái Đại Lão Giáp hồng lên.

“Ngày hôm nay, ta muốn thay võ lâm trừ hại!” Danh môn chính phái Đại Lão Ất thét lên.

“Ngày hôm nay coi các ngươi có cánh cũng không thể thoát!” Danh môn chính phái Đại Lão Bính gào lên.

.....

Như thường lệ, những nhân sĩ chính phái này trải qua thời gian N chén trà nhỏ kêu to, dốc sức thể hiện quyết tâm vì chính nghĩa mà chiến đấu của mình, hợp lại cuối cùng cũng giống kiểu tuyên ngôn “Đại biểu nguyệt lượng, tiêu diệt nhĩ môn”*...

Bất thành linh, hai bóng trắng từ trên trời đáp xuống.

“Hàn Quân Tà! Mau thả thiếu cốc chủ!”

Hiểu Hâm sớm bị trận thanh âm ồn ào đánh thức, đang ở trong lòng của cha ăn điểm tâm tiểu Bạch chuẩn bị, nghe được thanh âm quen thuộc, vội vã từ cửa sổ nhìn ra ngoài.

“A công ~ a bà ~”

Nhìn thấy thân nhân đã lâu không gặp, Hiểu Hâm vui mừng vươn bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy.

Nhị lão thấy Hiểu Hâm, kích động phóng đến bên cạnh cửa sổ xe, lượng xuất binh khí thủ thế, dự định đem bảo bối của họ thoát khỏi ma trận. Kết quả, nhị lão đứng ngây người...

“Lão bà tử... Ta không nhìn lầm chứ...”

“Lão đầu tử... Ta dường như cũng hoa mắt...”

Bọn họ, bọn họ thấy cái gì!! Hàn Quân Tà kia, cư nhiên dùng hai tay cố trụ bảo bối của họ!! (Kỳ thật là Hiểu Hâm miễn cưỡng nằm trong lòng Hàn Quân Tà, Hàn Quân Tà hai tay ôm thắt lưng Hiểu Hâm) Cư nhiên lại bức bảo bối của họ uống độc dược!! (Kỳ thật hai ngày qua “Lượng vận động” quá lớn, nhượng tiểu Bạch kẹ một chút được bồi bổ thân thể) Cư nhiên dám cắn miệng bảo bối của họ!! (Kỳ thật là liếm giọt thuốc trên khóe miệng Hiểu Hâm tiện thể ăn đậu hủ) Cư nhiên!! Cư nhiên...

Hàn Quân Tà “lau” sạch sẽ khóe miệng của Hiểu Hâm, uy Hiểu Hâm ăn hết đường lạp đã chuẩn bị, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nhị lão, đôi tay đặt bên hông Hiểu Hâm càng xiết chặt hơn.

Hiểu Hâm mới hô hai tiếng đã bị Hàn Quân Tà kéo trở lại uống thuốc, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có uống hết thuốc xong vội vàng nín tay áo Hàn Quân Tà về mặt tha thiết nhìn ra cửa sổ. Hàn Quân Tà nhìn nhị lão, trong mắt hàn quang chợt lóe, lại nhìn về mặt tha thiết trong lòng ngực, cuối cùng xoa xoa đầu Hiểu Hâm ôm xuống xe.

Thấy Hàn Quân Tà lộ diện, những kẻ lúc đầu hung hăng càn quấy lập tức im lặng. Theo sau là những tiếng thì thầm khe khẽ.

“Đó chính là Tà Kiếm Ma Quân...”

“Lớn lên thật không sai...”

“Sao lại ôm một hài tử...”

“Hài tử kia là người thế nào...”

.....

“A công ~ A bà ~~”

Hiếu Hâm vừa đặt chân xuống đất liền vội vã chạy đến bên đào công đào bà, một hồi ôm cổ đào công đưa tới lui, một hồi ôm cánh tay đào bà nũng nịu. Nhị lão một bên vui vẻ dỗ dành Hiếu Hâm một bên âm thầm cảnh giác sát khí càng ngày càng mạnh của Hàn Quân Tà.

“Bảo bối ngoan của ta u~~” Đào bà nhìn Hiếu Hâm đã lâu không gặp, nước mắt lưng tròng.

Bảo bối của nàng a, chính là vẫn đáng yêu như thế ~ nhìn kĩ, dường như càng bạch nộn phiêu lượng* hơn? Hanh, gã họ Hàn kia cũng không tồi không ngược đãi bảo bối của nàng, nếu không nhìn lão bà tử nàng làm sao trông trị hần!

(Y: Năm lão đã quên lúc đó tại Đào cốc bị tiểu Tà Tà đánh cho...)

“Thiếu cốc chủ, mau theo chúng ta trở về.” Đào công nhìn thấy cách ở chung của Hiếu Hâm và Hàn Quân Tà, liền biết sự tình không đơn giản.

“Trở về?”

“Đúng vậy, chúng ta là tới đưa người trở về Đào cốc.”

Hiếu Hâm nhìn nhị lão lại nhìn Hàn Quân Tà, thấp đầu lẳng lẳng tựa trong lòng ngực đào bà. Ba người đều căng thẳng nhìn hần, Hàn Quân Tà nắm đến tay phải trở nên trắng bệch, vài giọt máu tươi từ khe hở nhỏ xuống đất.

“Hâm nhi muốn ở cùng chỗ với cha.” Hiếu Hâm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nhị lão cười đáp.

Hàn Quân Tà cứng đờ đứng ở nơi đó, nhìn thân thể nho nhỏ kia, tự đưa mình vào cái ôm ấp của hần, rồi mới gắt gao, càng gắt gao hơn ôm chặt lấy hần.

Hàn Quân Tà đã từng nghĩ rằng, chỉ cần có đủ lực lượng, liền có thể có cái mình muốn, sau khi hần có được lực lượng như thế, thế gian lại không có gì đáng giá để hần cố chấp. Mà hiện tại, hần tìm được người hần luôn muốn giữ lại, nhưng lại phát hiện, bản thân vô pháp gắng sức lưu giữ người đó, vĩnh viễn.

Như vậy, hay là dùng cách gì đó lưu Hâm nhi lại nhỉ...

“Hâm nhi, gả cho ta...”

Điềm điềm mật mật: ngọt ngào

Thủ vạn vật tri xuân, hòa phong đậm đăng chi ý: Lấy vạn vật để biết mùa xuân, gió mát nhẹ lay động tâm tình

Thủ lẫm nhiên thanh khiết, tuyết trúc lâm lang chi âm: Lấy hào hùng làm thanh khiết, thanh âm tuyết trúc đẹp tựa ngọc

Đại biểu nguyệt lượng, tiêu diệt nhĩ môn: kiểu như đại diện chính phái, giết sạch tà giáo (tớ thấy nó giống thủy thủ mặt trăng, nguyệt lượng là trăng còn gì :))

Bạch nộn phiêu lượng: mập mập trắng trẻo

17. Chương 17: Chương 17

“Hâm nhi, gả cho ta...”

“Di? Nguyên lai là tình nhân a...”

“Lời cầu hôn của Tà Kiếm Ma Quân...”

“Hình như tuổi còn rất nhỏ...”

“Chỉ là một hài tử mà..”

Lập tức, nội dung những lời thì thầm liền chuyển sang lời tuyên bố cầu hôn ban nãy. Mà Đào cốc nhị lão bên này... đã hoàn toàn bất động...

“Lão bà tử... ta không có nghe lầm chứ...”

“Lão đầu tử... ta dường như bị huyễn thính...”

Tên kia, tên tà ác đệ tiện Hàn Quân Tà, cứ nhiên lại cầu hôn với bảo bối của bọn họ!! Trước đây ở Đào cốc, bọn họ hẳn đã từng nói cho nam nhân này, thiếu cốc chủ là con của hắn!! Bảo bối của bọn họ... tuyệt đối sẽ không ưng thuận chuyện tình hoang đường như vậy!!

“Được ~”

Hiếu Hâm nghe vậy thì chớp mắt, rồi vui vẻ đáp ứng, dường như Hàn Quân Tà đang hỏi “Có muốn hay không lại ăn khối mân côi cao*”.

Nhị lão bất động, có dấu hiệu đang nứt dần...

Bên kia, tiểu Bạch vẻ mặt hắc tuyến nhìn tình hình đang phát triển theo hướng quỷ dị thế nào. Này đối phụ tử lưỡng...

“Chủ thượng muốn thành thân a... Chúng ta đây cũng lập tức thành thân đi

”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Đồng Thủy, tiểu Bạch không khỏi nghi hoặc, sao mình lại bị loại ngu ngốc này áp đảo.

Đồng Thủy bên cạnh một tay chống cằm ánh mắt thâm thúy động tác có chút đắm chiêu suy nghĩ.

Chủ thượng cùng thiếu chủ sau này ở cùng một chỗ là chắc chắn, vì vốn là người một nhà, cũng không cần cố ý thành thân. Nếu nói thành thân, lại để những kẻ “chính phái nhân sĩ” kia biết hai người là quan hệ phụ tử, chỉ sợ sẽ lại phát sinh phiền phức, với tính cách của chủ thượng...

“Hàn thí chủ, xin hỏi vị tiểu thiếu chủ này?” Vô Sắc Thiền Sư của Thiếu Lâm tiến lên chấp tay hỏi.

Nghe lời nói của hai vị bạch y lão nhân ban nãy, lai lịch của vị tiểu thí chủ này dường như không đơn giản, chính là hỏi cho rõ vấn đề tốt hơn.

“Con của ta.” Hàn Quân Tà nhìn lướt qua lũ võ lâm nhân sĩ đang dài cổ lắng nghe, lạnh lùng phun ra ba chữ.

“Quả nhiên...” Huyền Mộc đầu đầu xoa thái dương, quả là tác phong của chủ thượng a...

Nhất thời trong đám người vang lên trận trận huyên nao.

“Vậy hài tử kia là con hắn!!”

“Hàn Quân Tà cứ nhiên muốn thú nhi tử của mình!!”

“Rõ là đồi phong bại tục...”

Nghe tiếng la hét của mọi người, tiểu Bạch đã cho người chuẩn bị tốt vũ khí. Nếu chủ thượng không thêm động thủ, bọn họ rất vui thay chủ thượng xử lý bọn hỗn tạp này.

“Dáng vẻ một bộ trong sáng chân thật, lại có thể câu dẫn phụ thân của mình! Thật là không biết xấu hổ...” Câu còn chưa nói hết, giọng nữ nhân trẻ tuổi liền im bặt, theo sau là một trận hỗn loạn trong đám người.

Một bóng đen hiện lên, bên chân Hàn Quân Tà một cái đầu người, đầu của một nữ tử còn trẻ.

Ảnh thả thủ cấp của nữ tử xuống rồi biến mất trước ánh mắt của mọi người. Chỉ có Huyền Mộc lưu luyến nhìn một hướng nào đó.

“Su tỹ!!”

Mùi máu bắt đầu bao phủ, trộn với tiếng thét chói tai, thanh âm tức giận, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

“Hàn Quân Tà! Trả mạng cho sư tỷ ta!”

“Các người lại làm ra những việc xấu trái với thiên lý luân thường...”

“Chúng ta vì võ lâm trừ hại!!”

Ngay sau đó, kiều đoạn vì sự xuất hiện của nhị lão mà cắt đứt lần thứ hai trình diễn.

“Ta quyết không để phát sinh những chuyện thương phong bại tục như này!!”

Bọn họ ngày hôm nay vốn là tới gây khó dễ, lúc này lại càng đủ lý do. Bảo vệ thanh chính phong khí* của võ lâm là trách nhiệm và nghĩa vụ của người trong võ lâm.

“Na, chết đi.” Hàn Quân Tà khê trở cổ tay, một thanh đao sắc bén hiện ra trong tay, trong nháy mắt kiếm khí nổi lên tứ phía, sát khí nồng đậm phô thiên cái địa* lan ra. Đạm hồng sắc của “Ngưng huyết” dường như đang phun ra nuốt vào hồng mang phệ huyết.

Qua một ngày nữa sẽ là ngày mười lăm, lúc này vốn sát ý không ổn định đã tới giới hạn, hơn nữa những người đó lại nhục mạ Hiếu Hâm, vì vậy Hàn Quân Tà quyết định – giết chết toàn bộ.

Nhìn thấy chủ thượng động thủ, Đồng Thủy và Huyền Mộc cũng lao vào sát lục. Tiểu Bạch cùng nhị lão khản trương bảo hộ Hiếu Hâm.

Thời gian trôi qua, mùi máu tươi ngày càng nặng, phần lớn người đã bị đẳng nhân* của Hàn Quân Tà phóng đảo*, chỉ còn mấy vị cao thủ tiền bối khổ sở chống đỡ, bọn họ trong lòng càng ngày càng sợ.

Hôm nay, bọn họ cùng Hàn Quân Tà lúc này giao thủ dễ nhận thấy sự bất đồng, kiếm pháp vẫn ngoan tuyệt như cũ nhưng lại thêm phần cuồng loạn, tối kinh khủng chính là, trên gương mặt lạnh lùng kia lại hiện lộ nụ cười quỷ dị, giống như đang hưởng thụ một buổi tẩy lễ tiên huyết.

“Thiếu chủ, tình hình của chủ thượng không hay rồi.”

Bên này, tiểu Bạch đã nhìn ra Hàn Quân Tà vì tâm ma quấy nhiễu thần trí đã mơ hồ, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Hiếu Hâm cũng biết tình hình nguy kịch, thế nhưng nên làm sao mới được chứ? Lúc này một thanh âm quen thuộc truyền đến tai Hiếu Hâm, “Dùng ‘Dao Quang’ đàn ”.

“Tiểu Bạch, mau giúp ta đem cầm lại đây.” Hiếu Hâm nhận ra thanh âm của Tiên Đế, lập tức kêu tiểu Bạch mang cầm trong xe tới.

Tiểu Bạch tuy rằng ngờ hoặc, nhưng vẫn y lệnh mang cầm tới.

Hiếu Hâm ôm cầm ngồi xuống, ngón tay chạm vào dây đàn gảy lên, khúc phổ “Thanh tâm trấn hồn chú” liền trôi vào trong tim. Biển ảo khôn lường trong giai điệu thánh khiết lại ẩn hàm trang nghiêm tức khắc vọng lại trong lòng mọi người, như một luồng gió mát thổi đi tất cả xấu xa. Ngay khi mọi người thất thần mà dừng cả dấu, chợt thấy vân khai nhật xuất hà quang mạn thiên*, cây khô phía sau Hiếu Hâm trong khoảng thời gian ngắn cũng đâm trồi nảy lộc, cuối cùng mãn thụ hải đường khai hoa, Hiếu Hâm ngồi giữa những cánh hoa rơi lả tả chẳng khác nào tiên nhân.

Hàn Quân Tà nghe được tiếng đàn chấn động, sau đó nhắm mắt vận khí, dần dần nội tức thông thuận, cuối cùng cảm thấy nội công có phần tăng lên. Những người khác một khắc trước vẫn còn trong Tu La địa ngục, một khắc sau lại như thấy thần tích, đều không ngừng kích động.

“Thiên a...”

“Tiên tử...”

Từ đó danh hiệu “Nhạc tiên” của Hiếu Hâm truyền khắp giang hồ.

“Hanh hanh, được rồi ~~” Tiên Đế như trước ẩn ở một bên xem kịch vui thấy đã đạt được kết quả mong muốn, ngón giữa móc một cái thu lại phép thuật, hào quang mới dần biến mất.

“Vì sao lại thi triển thuật này?”

“Ha ha ~ thuộc hạ của ngươi là một ma quân, Hiểu Hâm của nhà ta cũng không thể kém a~~” Tiên Đế vẻ mặt đắc ý đối Ma Tôn bên cạnh nói.

“Tiểu Hâm Hâm ~~ phép thuật ta đáp ứng ngươi đã làm rồi nga ~~ vậy, chờ ngươi thành thân chúng ta sẽ lại tới chơi nga ~~ ha ha ~”

Tiên Đế truyền âm cho Hiểu Hâm xong, tay liền kéo Ma Tôn đến nơi khác xem náo nhiệt.

Hóa ra lúc đầu Tiên Đế đáp ứng có thể hữu hạn sử dụng một loại pháp thuật tiên giới mà mình có ấn tượng nhất. Hiểu Hâm ở tiên giới sở trường nhất là cổ cầm, dù cho đối địch cũng lấy “Dao Quang” thi triển âm công.

Hiểu Hâm trong ngũ hành thuộc về kim, là chủ Tây phương Bạch Hổ, kim khí tiêu sát. Thanh tâm trấn hồn chú này là vì hóa giải sát khí của bản thân mà viết thành, là khúc nhạc hân thường xuyên tấu.

(Y: Năm đó tiểu Tà Tà một lần tại tiên giới tình cờ gặp Hiểu Hâm đang đàn tấu khúc ấy, đã thấy trong lòng nhất kiến chung tình

)

“Hàn thí chủ, hôn sự của người cùng lệnh công tử thật sự không thỏa đáng.”

Nếu đánh không lại người ta, thì buộc phải chấm dứt chiến tranh, nhưng Vô Sắc Thiền chính là vẫn khuyên.

Hàn Quân Tà thản nhiên nhìn Vô Sắc Thiền Sư một cái, rồi đi tới trước mặt Hiểu Hâm, ôn nhu không gì sánh được ôm lấy tiểu nhân nhi sắp cùng hân thành thân. Vô Sắc thấy lời khuyên răn không có kết quả, đành lắc đầu bỏ đi.

“Hàn Quân Tà, ngươi...Có thật muốn cùng thiếu chủ thành thân?” Nhị lão vẫn chưa từ bỏ ý định hướng hân hỏi, ước gì vừa này chỉ là một trò đùa.

“Ân.” Hàn Quân Tà đem Hiểu Hâm ôm vào ngực, nghiêm túc đáp trả.

“Thiếu cốc chủ...”

“Hâm nhi muốn cùng cha thành thân, vĩnh viễn cùng một chỗ.”

Hiểu Hâm nhìn hai vị trưởng bối đã từng chăm sóc hân, nghiêm túc nói.

“Ai... Hàn Quân Tà, ngươi đã muốn cùng thiếu cốc chủ thành thân, hà tất gì còn nói ra hai người là phụ tử...”

Nếu tâm ý thiếu cốc chủ đã định, hai lão gia khổ bọn ta cũng không thể nói gì. Hiện nay hai người nam nhân thành thân cũng không có gì kỳ quái, nhưng hai người chung quy là phụ tử...

“Ai... Chỉ sợ ý tứ của chủ thượng là, người càng muốn thiếu chủ làm hài tử của người, lại làm thê tử của người.” Tiểu Bạch bên cạnh bất đắc dĩ giải thích.

“Chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ đối thiếu chủ...”

“Vậy cứ giết hết người trong thiên hạ.” Hàn Quân Tà thản nhiên nói, dường như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

“...”

Môn coi cao: bánh hoa hồng

Thanh chính phong khí: nếp sống thanh sạch

Phô thiên cái địa: ùn ùn kéo tới

Đăng nhân: tay sai

Phóng đảo: đuổi đánh

Vân khai nhật xuất hà quang mãn thiên: mây tan mặt trời tới bầu không khí quang đăng

18. Chương 18: Chương 18

Ngày hôm nay, mọi người ở Huyết Cung vì nghênh đón hai vị chủ tử mà có thể nói là từ tối đến sớm, đặc biệt là góc hạ lầu, từ giữa đêm đã không ngừng truyền tới những tiếng cười quỷ dị...

“Ha ha ~ chủ thượng ngày mai sẽ trở lại ư...”

“Hắc hắc ~ đồng thời cũng thiếu chủ quay về...”

“Na, Huyền Mộc nói đều là sự thật??”

“Hanh hanh ~ ngày mai sẽ biết...”

“Nga a a a ~”

“A ha ha ha ~”

“Oa tạp tạp tạp ~”

“Ân hanh hanh hanh ~”

... ..

Xử lý xong những tên “Chính phái nhân sĩ”, Hàn Quân Tà cùng người của mình tiếp tục đi tới Huyết Ma Phong, Đào cốc nhị lão cũng đi theo Hiểu Hâm.

Huyết Ma Phong dù lấy “Phong” là tên, thật ra cũng chỉ là một cụm núi, Huyết Cung ở trong đó, không ai biết nó thật chất là nằm ở đâu. Buổi sáng ngày thứ hai, mọi người đã đến Huyết Cung.

Hàn Quân Tà sau khi xuống xe trước sau cũng không thèm để ý đến những người đứng đón, ôm Hiểu Hâm ngủ gà ngủ gật đi thẳng tới Đông viện.

Bọn họ đã sớm quen bị chủ thượng làm lơ, thế nhưng, nam hài có vẻ ngủ rất ngon trong lòng chủ thượng chốc chốc lại như chú mèo con cọ cọ... chẳng lẽ chính là thiếu chủ ư...

Càng quỷ dị chính là... Hữu Sứ Đồng Thủy xưa nay nóng nảy cư nhiên lại thân thân nhiệt nhiệt kéo cánh tay của Bạch công tử, còn cười đến mức cả mặt hạnh phúc... Tuy rằng Hữu Sứ Đồng Thủy lớn lên so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn nhưng lại có cả khí khái nam tử, vậy mà lại có thể một bộ thần sắc ôn nhu vậy a...

“Các huynh đệ, mọi người cũng đã sống tới như vậy, sợ tới sợ lui cũng thành thói quen... Có thể nào...”

Những người theo Hàn Quân Tà trở về nhìn thấy tình trạng si ngốc của đồng môn, lắc đầu cảm thông rồi đi về phòng.

“Các người có thể đem hàm mình khép lại,” Huyền Mộc thản nhiên nói, sau đó nhìn thấy bốn đôi mắt đẹp đang phóng lục quang, “Đi theo ta.” Huyền Mộc cùng bốn người biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, lưu lại một đám thuộc hạ đang trong tình trạng ngơ ngẩn cùng quai hàm...

“Huyền ~ Huyền ~ tiểu nam sinh phần nộn kia là thiếu chủ phải không?”

“Chủ thượng thực sự đã cùng thiếu chủ XXOO?”

“Ngốc! Người không nhìn thấy “ô mai” trên cổ thiếu chủ ư??”

“Vậy chủ thượng thực sự rất sủng thiếu chủ??”

“Thế y phục của thiếu chủ sao lại đơn sơ...”

“Sách! Đã nói ngươi thiếu kiến thức mà! Kia là làm từ tuyết tằm ti!”

“Bất quá kiểu dáng thật có chút...”

“Hanh hanh ~ Là không muốn người khác nhìn thấy được dáng vẻ xinh đẹp của thiếu chủ chứ sao...”

“Thiếu chủ không trang điểm cũng đã rất mê người a.”

“Ha ha ~ Do đó chủ thượng mới vội ăn tươi đó thôi ~”

“Hắc hắc ~ Chúng ta sau này...”

“Nhất là ban đêm...”

“Nga a a a ~”

“A ha ha ha ~”

“Oa tap tap tap ~”

“Ân hanh hanh hanh ~”

Huyền Mộc vẽ mặt hắc tuyến nhìn tứ nữ trước mặt cười đến vô cùng đắc ý, có chút cảm thông với hai vị chủ tử. Thế nhưng, vì hạnh phúc của hắn không thể không hy sinh một chút “Tính phúc” của chủ thượng...

(Y: quả nhiên chủ nào dưỡng ra cậu này... Huyền: Người nói cái gì? Cười đến vô cùng ôn nhu Y: ...Ta nói ...cậu cậu hảo khả ái... [vội ôm tiểu tuyết bên cạnh Diễm] Diễm: Đó là lang...)

Tại đại sảnh của Huyết Cung, mọi người chiếu theo chức vị mà ngồi, ánh mắt đều tập trung lên Hàn Quân Tà cùng Hiểu Hâm tại thượng tọa.

Để ra mặt thiếu chủ, bọn họ mấy ngày trước từ khắp nơi bị triệu tập về Huyết Cung. Mọi người đều rất hiếu kỳ vị thiếu chủ này như thế, kết quả ngày hôm nay nghênh đón chủ thượng thì... đều bị dọa...

Nam hài phần điêu ngọc mài kia, là thiếu chủ sao? Đâu có giống chủ thượng. Càng chán động hơn chính là, chủ thượng của bọn họ, người bị coi là tà ma, nghe đâu là một chủ thượng vô huyết vô lệ, lại dùng một loại biểu tình khả dĩ cũng coi là “Ôn nhu” nhìn thiếu chủ... Chủ thượng lạnh lùng đây ư... Tận thế rồi chăng...

Tại đài cao trong cùng của đại sảnh là tôn tọa của Huyết Ma điện chủ, ngoại trừ bản thân điện chủ ai cũng không được tới gần, đây là một trong những môn quy mà Tả Sứ Huyền Mộc định ra. Việc nay nghe đâu là để giữ uy nghiêm của điện chủ nên mới định ra môn quy này. (Mỗ Y nhỏ giọng nói: kỳ thực là Huyền Mộc vì muốn ngừa môn nhân bị Hàn Quân Tà đông lạnh chạy mất mà định ra khoảng cách an toàn...) những người khác là theo chức vị mà ngồi hai bên sườn, đứng dưới đài là tứ danh thị nữ.

Nếu mà nói tại cổng là “Chấn động”, vậy hiện tại những người ngồi trong sảnh, chính là hóa đá rồi. Chủ thượng vẽ mặt hiển nhiên ôm thiếu chủ ngồi ở phía trên, lạnh lùng tuyên bố – bọn họ ba ngày sau thành thân!

Ngay sau đó, đối mặt với tình huống băng khối Hàn Quân Tà đoạn trà uy điểm tâm thuận tiện ăn đậu hũ cùng tình huống tiểu miêu Hiểu Hâm vừa ngoan ngoãn uống trà ăn điểm tâm vừa bị ăn đậu hũ, với tình huống tiểu thê tử Đồng Thủy dính vào ngực tiểu Bạch cùng tình huống ủy khuất vô tội tiểu Bạch bị dính chặt không tha, tình huống Huyền Mộc mất lộ ra tình quang nhìn chăm chú một bóng mờ nào đó cười đến mức vẽ mặt quỷ dị, mọi người trên đại điện đều không cứng đờ cũng cứng đờ không hóa đá cũng hóa đá, ngoại trừ bốn người nào đó...

Nói đến bốn người này, khả cũng không đơn giản a. Bốn nàng vốn là cô nhi do Hàn Quân Tà nhặt về từ nhiều năm trước, liền ở Huyết Cung làm thị nữ, được tiểu Bạch đặt tên là Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Tị Nguyệt, Tu Hoa.

Vì cái gì lại do tiểu Bạch đặt tên? Hàn Quân Tà tất nhiên sẽ không quản, người khác lại không biết làm sao quản, vừa khéo lúc đó tiểu Bạch tâm tính thiếu niên sau khi nhìn thấy phiến tử* khen một câu “Mai sau lớn lên nhất định là trầm ngư lạc nhạn tị nguyệt tu hoa đại mỹ nhân”, kết quả cứ như vậy mà định. Bốn tiểu cô nương vui mừng tiếp nhận cái tên mới.

Nói về tứ nữ này, dù chỉ là thân phận thị nữ, nhưng lại cùng Tả Hữu Sứ huynh muội bọn họ sống chung, cùng Đồng Thủy học khinh công, cùng tiểu Bạch học luyện dược, cùng Huyền Mộc học âm hiểm... Bất, chính là thông minh. Bốn người niên kỷ thân thể không giống nhau, nhưng lại đặc biệt ăn ý, thường xuyên tụ lại một chỗ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng được, còn thường xuyên nói những từ mà người khác

nghe không hiểu... Chỉ mấy năm sau, các nàng hợp thành ma nữ tứ nhân tổ khiến mọi người trong Huyết Cung sợ hãi.

Buổi tối như lệ cũ tổ chức tiệc, thế nhưng, hai vị chủ tử lại sớm rời bàn tiệc, Tả Sứ Huyền Mộc thì không biết tung tích, Hữu Sứ Đồng Thủy vội vã đem tiểu Bạch say khướt trở về phòng, tại một bàn nào đó không ngừng những tiếng cười khiến người ta sồn tóc gáy... Yến hội này buộc phải kết thúc trong bầu không khí quỷ dị.

“Này, hai phía đã nhanh chóng khởi động rồi sao...”

“Chúng ta cũng nên hành động thôi...”

“Dưỡng mắt ~ Dưỡng tai ~”

“Hanh hanh ~ Let’s go!!”

“Yes, sir!!”

Phiến tử: quạt

19. Chương 19: Chương 19

Cái gọi là đêm không trăng giết người, khi gió to phóng hỏa, tại đây một khi đã đến đêm nguyệt hắc phong cao* thì giờ tay ra cũng không thấy năm ngón tay, những hành động phi pháp cũng đều lên lút diễn ra ở đây...

Đồng viện, một trận gió thổi qua, lưu lại hương thơm phảng phất...

“Hanh hanh ~ tới rồi...”

“Nhẹ chân...”

“Hư ~”

Dám ban đêm thăm dò tằm thắt của Huyết Ma điện điện chủ, đủ thấy người đến dừng khí không nhỏ, có thể thuận lợi vượt qua tầng tầng cơ quan được bố trí ở viện ngoại, đủ biết người đến không chỉ võ công cao cường mà còn hiểu rất rõ nơi này, dù đã hết sức cẩn thận che giấu hưng phấn nhưng từ tiếng cười quỷ dị không ngừng cũng không khó đoán ra thân phận của các nàng...

Tứ nữ để có thể quan sát hiện trường, đã mất ba năm khắc khổ theo Đồng Thủy học thượng thừa khinh công, từ đó cứ nghe tới nam nam sàng là lại chạy tới nhìn lên chuyện công thụ...

Sau khi khiến cho Huyết Cung chướng khí mịt mù oán than dậy trời, đến khi sơn cùng thủy tận* rơi vào tình cảnh thiếu thốn tài nguyên. Những người bị hại đều ra ngoài lánh nạn, còn lại chỉ có những người độc thân hay nam nữ kết hợp, nhất là với cực phẩm như Tả Hữu sứ cùng Hàn Quân Tà, luôn khiến cho tứ nữ đại thần lãng phí tài nguyên. Lúc này chỉ một chút nữa là đã bao tứ đối*, có thể nào không khiến lang huyết của các nàng sôi trào...

“Cha... không nên...”

“Hâm nhi... ngoan...”

“Thế nhưng... sẽ đau...”

“Không đau, đừng sợ...”

Bốn người liếc nhau. Tới đúng lúc a.

“Hâm nhi, qua đây.”

“Ta không qua...”

“Đừng ngại, ta không đau.”

Không thể nào... Chẳng lẽ... Là nhược công cường thụ... Nhưng lại là niên hạ* công???

Tứ nữ run rẩy một phen rồi mới nuốt nước bọt. Đây chính là hảo hỉ thiên tái nan phùng a... Dí sát vào nhìn... Ai ngờ...

Trong phòng, Hàn Quân Tà nhắm mắt ngồi xếp bằng trên vu tháp, Ngưng Huyết kiếm để trên đầu gối. Hiểu Hâm ôm Dao Quang ngồi đối diện Hàn Quân Tà, sau một hồi lưỡng lự, Hiểu Hâm nhắm mắt tĩnh tức, nhẹ gảy dây đàn. Tiếng đàn càng lúc càng dồn dập, một trận sát khí tràn ngập trong phòng, tứ nữ ngoài phòng nhìn nhau ngơ ngác. Thiếu chủ phần nọ kia lại có thể có sát khí như vậy!!

Trong lúc các nàng bị tình huống làm cho mờ mịt, thì sát khí trong phòng đột nhiên bị kiềm hãm, sau đó Dao Quang tỏa ra một trận huyết hồng quang mang* rồi biến thành bảy mũi tên nhọn bắn về bảy đại huyết trên người Hàn Quân Tà. Lập tức những nơi hồng mang* xuyên qua liền trào ra bảy đường tiên huyết. , Hàn Quân Tà sắc mặt trắng bệch trên miệng còn vương một đường tơ máu hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Tứ nữ kinh hãi chứng kiến, ngay khi các nàng dự định phá cửa sổ tiến vào, thì tiếng đàn chợt chuyển, trong nháy mắt sát khí tiêu biến thay vào đó là sự tĩnh lặng hòa cùng hơi thở liêu nhiên* trong phòng, chính là “Thanh tâm trấn hồn chú”.

Khí sắc Hàn Quân Tà dần dịu xuống, vận khí khiến máu nơi vết thương ngưng tụ thành những hạt cầu chậm rãi bao quanh “Ngưng huyết” đang không ngừng nuốt lấy hồng mang. Máu của Hàn Quân Tà dần dung nhập “Ngưng huyết”, thân kiếm nguyên bản màu hồng trở nên đỏ tươi ướt át, hồng mang quanh thân cũng từ hai tắc vươn ra một thước.

Bỗng nhiên, Hàn Quân Tà phun một ngụm máu tươi lên thân kiếm, hồng mang đang náo động một trận chậm rãi bình thường trở lại, đợi hồng mang thu hồi hết, lại xuất hiện một thanh trách kiếm gần như trong suốt, giữa thân kiếm có một tia hồng tuyến.

Tiên Đế nếu có thể đem “Dao Quang” cho Hiểu Hâm, Ma Tôn hiển nhiên cũng có thể làm chuyện tương tự. “Ngưng Huyết” này cùng “Dao Quang” đều giống nhau, sau khi bị phong ấn được đưa đến cho chủ nhân.

Hàn Quân Tà trong tứ sứ sát khí mạnh nhất, bình khí hẩn dùng tất nhiên cũng là đại hung chi khí, lấy sức lực phạm nhân hiện tại vô pháp hoàn toàn khống chế.

Ngày ấy khi Hiểu Hâm tấu “Thanh tâm trấn hồn chú”, Hàn Quân Tà phát hiện tiếng đàn của Dao Quang có thể bình phủ sát ý của hắn, cho nên hôm nay trước dùng Sát phạt chi âm của Dao Quang khống chế tâm ma trong cơ thể hắn, sau dùng Thanh tâm trấn hồn chú bảo vệ giúp hắn bước đầu luyện hóa “Ngưng Huyết” tránh lần nữa tấu hỏa nhập ma.

“Cha... Đau không...”

“Không sao.”

Hàn Quân Tà thấy Hiểu Hâm mặt nhăn nước mắt lưng tròng nhìn vết thương của hắn, yêu thương hôn thái dương Hiểu Hâm, rồi nhìn mấy đôi mắt ngoài cửa sổ.

“Vào đi.”

“Chủ thượng...”

Các nàng biết với võ công của Hàn Quân Tà từ sớm đã phát hiện ra các nàng, bắt quá luôn mặc kệ các nàng, trước đây các nàng nhìn lên Hàn Quân Tà cùng các nam sủng khác ân ái đều thả các nàng đi. Nhưng đêm nay thật sự quá chấn động, tứ nữ vẫn ngơ ngác đứng ngoài cửa mà quên chuồn mất.

Tứ nữ sau khi giúp Hàn Quân Tà băng bó tốt vết thương, đã bị đá khỏi Đông viện một cách nhẫn tâm, thấy nhân thân đói khát của Hàn Quân Tà nhìn Hiểu Hâm, các nàng biết lập tức sẽ có một màn chân nhân tú* đỉnh cao, đáng tiếc... Các nàng không nhìn thấy, điều...

“Hạnh hạnh ~ Không sao ~ Chủ thượng xem không được còn có Đồng và Bạch.”

“Cùng lắm hạ xuân được bọn họ...”

“Thật sự không được thì vẫn còn Ảnh cùng Huyền...”

Ma nữ tứ nhân tổ lại lần nữa hành động. Lại một đêm không ngủ a...

nguyệt hắc phong cao: đêm tối gió to

sơn cùng thủy tận: cuối núi hết sông

niên hạ: nhỏ tuổi hơn

quang mang: hào quang

hồng mang: mũi nhọn màu hồng

liều nhiều: lượng lớn

chân nhân tú: người nở hoa

đảm bảo tứ đối: cái này ta không hiểu, bằng hữu nào giúp ta với ()

20. Chương 20: Chương 20

Lúc bận rộn thời gian luôn trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua ba ngày, hôm nay là ngày đại hỉ của Hàn Quân Tà và Hiểu Hâm, chúng nhân tại Huyết Cung từ sáng sớm đã tiếp tục lu bu làm việc.

Sáng nay, tứ nữ đặc biệt được phái tới hầu hạ Hiểu Hâm đã kinh ngạc phát hiện, thiếu chủ của họ ngày hôm nay cư nhiên tinh thần sung mãn thức dậy sớm! Như hai ngày trước thiếu chủ sáng sớm tinh thần không tốt, mơ mơ màng màng ăn xong điểm tâm rồi lại tới tháp thượng ngủ một giấc mới có thể thanh tỉnh, ngày hôm nay có việc gì...

Nhạn nhi (Trầm Ngư, Lạc Nhạn, Tị Nguyệt, Tu Hoa tứ nữ bị Hiểu Hâm gọi tắt là Ngư nhi, Nhạn nhi, tiểu Nguyệt, tiểu Hoa) bốn người một bên hầu hạ chủ nhân rửa mặt mặc quần áo một bên len lén quan sát.

Ân ~ thiếu chủ hôm nay thật sự... Không giống bình thường a... Khuôn mặt khả ái tuy đỏ bừng, nhưng cũng không đỏ ửng ảm muội như mọi khi; trong đôi mắt to chứa đầy thần thái hưng phấn, cũng không phải mơ màng thất thần như sau khi được chủ thượng “Thương yêu”; những trái ô mai nhỏ trên cổ cũng là dấu của ngày hôm trước...

Tứ chích lang nữ* đối mặt nhau một hồi, rồi rất ăn ý mà cười quỷ dị...

Thảo nào trên gương mặt băng khối của chủ thượng lại có loại cảm giác dục cầu bất mãn.

Khi ăn điểm tâm, Hiểu Hâm ngồi trên đùi Hàn Quân Tà, ngoan ngoãn ăn những món cha gấp; từng ngụm từng ngụm uống hết liên tử bách hợp chúc do tự tay tiểu Bạch nấu, con mắt cũng không ngừng liếc ra lớp tuyết dày ngoài cửa sổ.

Hàn Quân Tà nhìn dáng vẻ không yên của Hâm nhi, đáy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, lại nhìn một chút bát thúy ngọc còn non nửa phần cháo trước mặt Hiểu Hâm, hàng lông mày đẹp khẽ cau.

Ăn uống của Hâm nhi vẫn cứ ít như vậy a. Thảo nào làm sao cũng không dường mập lên được. Nếu mập thêm một chút, ôm lấy nhất định...

Nghĩ đến thân thể mềm mại của Hâm nhi trong lòng ngực hần hễ run rẩy, Hàn Quân Tà cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô... Nghĩ đến hôn lễ hôm nay, Hàn Quân Tà âm thầm vận khí bình ổn hạ phúc khô nóng. Chỉ cần chờ tới buổi tối sẽ...

(Y: Hắc hắc ~ tiểu Hâm Hâm tối nay thăm rồi

)

Hiểu Hâm thích nhất là ngoạn tuyết*, mỗi kỳ nghỉ đều cố gắng thuyết phục ba người khác đi châu Âu trượt tuyết, nhưng sau khi đi tới thế giới này lại ở nơi Đào cốc bốn mùa đều như xuân, nơi ấy ngay cả một băng

tra tử* cũng không có. Sau tới Huyết cung ở trên núi quanh năm tuyết đọng không tan, nhưng ba ngày nay mỗi ngày Hiểu Hâm đều vì Hàn Quân Tà đàn Thanh tâm trấn hồn chú áp chế tâm ma, căn bản không có thời gian để ngoạn tuyết.

Vừa vặn hôm qua tuyết rơi rất nhiều, cho tới hôm nay đã tích thành một lớp dày. Để cho Hâm nhi có một khu tuyết hoàn mỹ vô hạn mà chơi đùa, Hàn Quân Tà đã lệnh không ai được phép đặt chân vào viện tử, làm cho Bạch Y mỗi ngày chỉ có thể dùng khinh công thượng đẳng chân không chạm đất vèo vèo bay tới bay lui.

Hàn Quân Tà dỗ Hiểu Hâm ăn hết nửa chén cháo kia, sau khi dùng đầu lưỡi liếm đi hạt gạo còn vương nơi khóe miệng thì nhin không được mà mân mê thật lâu mới buông ra đôi môi bé sưng đỏ.

Hiểu Hâm đỏ mặt ghé vào lòng Hàn Quân Tà chậm chậm lấy lại hơi thở, chờ Ngự nhi hầu hạ hẩn mặc một bộ lông cáo thuần trắng mang đôi bao tay xong liền vô cùng cao hứng đi đắp người tuyết. Hàn Quân Tà đứng xem Hiểu Hâm nghịch tuyết một hồi, thì bị Huyền Mộc kéo đi hội báo những công việc có liên quan đến hôn lễ.

Người tuyết của Hiểu Hâm còn chưa hoàn thành đã bị Ngự nhi, Nhạn nhi kéo vào trong phòng thay hỉ phục, bị tứ nữ vây quanh dày vò suốt một ngày, một tân nương tử kiều mị động nhân lòng lấy đã xuất hiện. Qua quá trình trang điểm làm dày công của tứ nữ, trong sự khải ái của Hiểu Hâm lại lộ ra một loại mị hoặc, lại có một loại phong tình mê người.

Dưới sự cố tình sắp đặt của tứ nữ, Hiểu Hâm mặc hỉ phục tân nương, nhưng lại không có khăn che, làm như vậy thì khi Hiểu Hâm xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả đều không hẹn mà hơi thở đều bị kiềm hãm. Mà trong mắt Hàn Quân Tà sau khi hiện lên một mặt kinh diễm thì lại cau mày.

Hỉ yến thượng, Hiểu Hâm đỏ mặt ngồi bên cạnh Hàn Quân Tà, Hàn Quân Tà thần sắc vẫn như cũ nhưng tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện trong mắt hẩn hưng phấn mơ hồ, ở dưới là Tả Hữu sứ chỉ lo quần quanh người trong lòng cùng tiểu Bạch và Ảnh bất đắc dĩ bị quần lấy.

Bên kia, Đào cốc nhị lão ngồi ở ghế thượng khách tức giận đến mặt cũng tái đi.

Bọn họ mười mấy năm qua cẩn thận che chở bảo bối, cư nhiên, cư nhiên cứ như vậy bị tên hỗn đản này bắt cóc!!

(Y: Tên kia cũng không hoàn toàn do các người nuôi lớn...)

Những người khác vẻ mặt hắc tuyến nhìn tân nhân* coi như không có ai bên cạnh mà uy tới uy lui cùng nhị lão thối rầu trùng mắt với tứ nữ bên cạnh cười quỷ dị đến mặt lộ ra vẻ âm hiểm.

Hỉ yến bắt ngờ này, thật là phi thường “Muôn màu muôn vẻ”.

“Hanh hanh ~ lần này chúng ta đã chuẩn bị mọi mặt ~ nhất định phải thành công!!”

Tứ nữ âm thành dùng động tác tay trao đổi “Hành động”.

Tứ chúc lang nữ: bốn con lang cái

Ngoạn tuyết: chơi tuyết

Băng tra tử: gốc rạ đóng băng

Tân nhân: tân lang tân nương

21. Chương 21: Chương 21

Chủ thượng của các nàng không chỉ võ công cao cường, mà còn thận trọng và lãnh tĩnh, bằng không ngay lúc người vừa mới xuất đạo đã sớm chết không dưới trăm lần rồi. Nghi trong tình huống muốn không làm người chú ý mà áp sát được phòng ngừa hầu như không có khả năng, cả khi người cũng những mỹ nhân kia

hoan hảo cũng tuyệt đối lãnh tĩnh, vì vậy những kẻ mưu đồ dùng mỹ sắc ám sát người đến chết cũng không thể lưu lại trên thân thể người một vết thương nào.

Thế nhưng hiện tại, trường hợp ngoại lệ duy nhất đã xuất hiện.

“Cha... Nóng quá...” Hiểu Hâm dùng đôi mắt ướt át nhìn nam nhân bên cạnh.

Hàn Quân Tà nhận ra sự khác thường của Hiểu Hâm, vội vàng ôm Hiểu Hâm vào lòng kỹ lưỡng xem xét, chỉ thấy Hiểu Hâm hai mắt ướt át, gò má ửng hồng, cái miệng nhỏ khê nhếch có chút thờ dốc, rõ là đang động tình.

Hàn Quân Tà nhìn lướt qua ly rượu ngọt chỉ còn non nửa trước mặt Hiểu Hâm, lạnh lùng trừng mắt liếc tứ nữ một cái, rồi vội vàng ôm Hiểu Hâm quay về tân phòng.

“Chủ thượng... Cũng quá nóng nẩy đi...” Tiểu Bạch nhìn chủ tọa trong chớp mắt đã trống không lảm bảm nói.

Kinh công của chủ thượng... rõ là càng ngày càng cao a...

“Chúng ta cũng trở về phòng ‘nghỉ ngơi’ đi...”

Đôi mắt phượng của Đồng Thủy chuyển sang về bốn cột nói, vậy sau, không đợi tiểu Bạch nói một lời liền trực tiếp đem tiểu Bạch khiêng về phòng ‘nghỉ ngơi’.

“Đêm nay là ngày đại hỉ của chủ thượng, chúng ta nhất định phải uống tới không say không về!” Huyền Mộc nhìn đáng Anh lặng lẽ đứng một bên không hé răng nói.

Ảnh nhìn hướng Hàn Quân Tà rời đi, ngẩng đầu uống cạn chén rượu ngon, mà không phát hiện tiểu ý khi âm mưu đạt được trong mắt Huyền Mộc.

Trong tân phòng, đập vào mắt là dải dải tiên hồng sắc, khiến cho Huyết Cung quanh năm màu sắc trang nhã lại lộ ra một mặt dị sắc.

Hàn Quân Tà một thân hồng y thay cho hắc y lạnh lùng, lại thêm một phần tà mị, lúc này một đôi con ngươi đen đang gắt gao nhìn chăm chú mỹ cảnh trước mặt, để lộ tình huống nguy hiểm.

Hiểu Hâm được đặt trên hỉ sàng, vô lực níu căng góc áo nghĩ muốn làm dịu khô nóng trong cơ thể. Do hấn khăng khăng không buông lỏng, vạt áo phần lớn đều đã tán khai, lộ ra da thịt trắng nõn, ẩn ký tường vi trên xương quai xanh đã trở nên đỏ thắm hòa cùng hỉ phục hồng sắc càng tôn thêm vẻ mị hoặc.

Hàn Quân Tà nhìn Hiểu Hâm so với thường ngày khác biệt, tà mị trong mắt hiện lên có đôi phần phơi phơi* tiểu ý.

“Hâm nhi... sao vậy?”

Hàn Quân Tà chậm rãi xoa mái tóc đen của Hiểu Hâm, trong âm điệu trầm thấp là thâm thâm dụ hoặc.

“Cha... Thật là khó chịu...”

Hiểu Hâm chớp đôi mắt đã phảng phất ánh nước, muốn ngồi xuống nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể yếu mềm nằm trong lòng Hàn Quân Tà.

Hàn Quân Tà cúi người hạ trên mặt Hiểu Hâm một nụ hôn nhẹ như lông vũ, một tay khẽ vòng quanh thắt lưng Hiểu Hâm khiến Hiểu Hâm một trận run rẩy.

“Ô... Cha... Đứng...” Hiểu Hâm hơi vặn vẹo thắt lưng muốn thoát khỏi bàn tay không ngừng tác quái của Hàn Quân Tà.

“Thực sự muốn đứng?” Hàn Quân Tà ngược lại một tay vuốt ve hai lạp chu quả trước ngực Hiểu Hâm, một tay chậm rãi cởi bỏ hỉ phục của Hiểu Hâm.

Kích thích cường liệt bất ngờ xuất hiện khiến Hiểu Hâm cơ thể vì được liệu mà vô cùng mẫn cảm vô pháp chống đỡ, chỉ có thể một mặt run rẩy thờ dốc một mặt bắt lấy mái tóc dài đã buông hạ của Hàn Quân Tà, hai lạp chu quả khả ái đã sớm trở nên sưng đỏ.

Thấy thần sắc mê người như vậy của Hiểu Hâm, Hàn Quân Tà hầu như không khống chế được muốn đặt Hiểu Hâm dưới thân mà hung hăng yêu thương.

Tay Hàn Quân Tà theo mép gối lấy ra một chiếc hộp ngọc tinh xảo, ngón trở thon dài dính một chút thuốc mỡ, tại viền tiểu cúc hoa khả ái không mạnh không nhẹ vẽ những vòng tròn.

“Ân... Nhanh một chút...”

Được hiệu một trận mạnh hơn một trận, Hiểu Hâm dưới sự khiêu khích của Hàn Quân Tà cúc huyết hơi co rút căng cảm thấy khô nóng khó nhịn.

“Sao?” Hàn Quân Tà cố ý hỏi, ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn cúc nhụy.

“Cha... Hâm nhi muốn...” Hiểu Hâm khổ sở vặn vẹo, cái đầu nhỏ cọ tới lui trong lòng Hàn Quân Tà.

Hàn Quân Tà nghĩ thấy hương thơm thoang thoảng của Hiểu Hâm, Hàn Quân Tà nhịn không được cúi đầu lỗ hoạch vì trương đôi môi hồng, ngón tay xấu tính cũng không tiếp tục dẫn vật Hiểu Hâm mà chậm rãi tại cúc huyết bắt đầu trều sáp.

Lúc ngón tay dần tăng thành ba ngón, Hàn Quân Tà mạnh mẽ rút ngón tay ra thừa dịp tinh thần Hâm nhi còn chưa tỉnh bất thành linh đem dục vọng sừng tấy đến phát đau cổ sức dính nhập tiểu huyết mê người.

“A a... Ân... Cha... Ô...”

Cơ thể đã sớm quen với yêu thương của Hàn Quân Tà nay do được hiệu mà càng miễn cảm, Hiểu Hâm một bên rên rỉ một bên theo những va chạm mà không ngừng đang đưa, tiểu huyết nơi hạ thân càng nỗ lực phun ra nuốt vào dục vọng vĩ đại của Hàn Quân Tà.

Hai người đều sa vào *** mãnh liệt, nhất thời trong phòng xuân quang vô hạn.

Ngoài phòng, bốn cái đầu dần hàng nếp bên cửa sổ.

“Có khi nào lại bị chủ thượng phát hiện không a?”

“Sẽ không ~ người không thấy chủ thượng đang vội sao...”

“Oa ~ Chủ thượng hảo mạnh ~”

“Nga a a ~ hảo kịch liệt a...”

“Hanh hanh ~ chủ thượng cùng thiếu chủ đều trúng xuân dược cho chúng ta đặc chế, đương nhiên kịch liệt...”

“Hắc hắc ~ cuối cùng vẫn để chúng ta thấy được ~”

Tứ nữ vì đối phó Hàn Quân Tà đã đặc biệt xuất ra sát chiêu cất dấu nhiều năm! – “Xuân quang vô hạn”. Dược này được tính cũng coi như xuân dược chỉ là mạnh hơn, ngoài ra kỳ diệu ở chỗ nếu đem “Xuân quang” và “Vô hạn” tách riêng sẽ không thể hiện bất kỳ dược tính nào, dù là người phi thường tinh thông dược lý cũng rất khó phát hiện, nhưng nếu đem cả hai song song đưa vào cơ thể thì sẽ thấy ngay...

“Xuân quang” xen lẫn với huân hương trong tân phòng, mà “Vô hạn” còn lại hạ tại – phát sao của Hiểu Hâm.

Tứ nữ đang hả hê vì việc làm vĩ đại của mình, không chú ý đến tiếng thở dốc rên rỉ trong phòng đã dần giảm xuống. Bất thành linh cửa sổ đang đóng bị mở rộng, tứ nữ nhất tề ngẩng đầu thì thấy Hàn Quân Tà vẻ mặt hàn sương đứng trước cửa sổ.

“Chủ... Chủ thượng... Người xong nhanh vậy a...”

“Vây... Chúng ta không làm phiền người nữa...”

“Hắc hắc... Người cứ tiếp tục...”

Tứ nữ giả cười hai tiếng, lập tức toàn lực thi triển kinh công biến mất trước mặt Hàn Quân Tà.

Ban đầu Hàn Quân Tà đã đoán được được là do tứ nữ giả trò ma mãnh, thế là đành hoãn lại *** để giải quyết “Những kẻ nhàn rỗi”.

“Ô... cha...”

Hòa trong rượu của Hiểu Hâm là “Xuân quang túy”, là “Tiểu thụ chuyên dụng”, qua nhiều thế kỉ vẫn được coi là thượng đẳng xuân dược. Tuy vừa làm một lần nhưng dược tính không bao lâu lại tới,

Hiểu Hâm buộc lòng cuộn tròn trên giường nức nở gọi Hàn Quân Tà.

“Hâm nhi... Ngoan...”

Hàn Quân Tà lập tức trở lại giường, tiếp tục yêu thương Hâm nhi mà hẩn hiếm khi mới thấy chủ động như vậy.

“Ân... A a... Nhanh một chút...”

Hiểu Hâm hai tay ôm cổ Hàn Quân Tà, mặc cho hỏa nhiệt sắc bén không ngừng xuyên qua chính mình.

“Ô... Cha... A”

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim*, đêm vẫn còn dài...

phôi phôi: xấu xa

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim: đêm xuân nhất khắc đáng ngàn vàng

22. Chương 22

Sáng hôm sau, Hàn Quân Tà sinh lực tràn trề đi xử lý sự vụ. Hiểu Hâm thê thảm, tối hôm qua lăn qua lăn lại cả đêm trời gần sáng mới ngủ, ngày hôm nay ngủ một giấc thẳng tới trưa, nếu không phải Hàn Quân Tà trở về đánh thức hẳn, e rằng ngay cả cơm trưa cũng bỏ.

Khi hầu hạ Hiểu Hâm mặc y phục rửa mặt, nhìn Hiểu Hâm thần thở không ngừng gật gù, tứ nữ không khỏi tự xét xem được có phải đã hạ quá mạnh chăng...

Hàn Quân Tà ôm Hiểu Hâm vẫn mơ mơ màng màng ăn xong bữa trưa, đột nhiên được báo có người đến tìm Hâm nhi.

Hiểu Hâm cùng Hàn Quân Tà đi tới tiền sảnh, thấy một bạch y mỹ nhân giống như tiên nhân đang dùng trà, người nọ trông thấy Hiểu Hâm trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, sau đó cười nhạt.

“Diệm ~” Hiểu Hâm nhìn thấy người nọ càng cười đến vô cùng rực rỡ, đông đông đông cầm đầu chạy tới trong lòng người nọ, thấy Hàn Quân Tà chau mày.

“Diệm ~ người sao lại tới?” Đầu Hiểu Hâm không ngừng cọ tới cọ lui trong lòng ngực Âu Dương Diệm, căn bản không để ý tới sắc mặt càng ngày càng tối của Hàn Quân Tà.

“Đến xem người a, nghe nói người đã thành thân?” Âu Dương Diệm xoa xoa đầu Hiểu Hâm.

“Đúng vậy, ta ngày hôm qua đã thành thân cùng cha ~”

Hiểu Hâm dường như nhớ tới sự tồn tại của Hàn Quân Tà, cuối cùng tại nơi nhiệt độ không khí hạ xuống dưới không quay trở lại lòng Hàn Quân Tà.

“Ân, vậy chúc mừng người.”

Thế là hai người hảo hữu cửu biệt trùng phùng bắt đầu khai khai tâm tâm* trò chuyện, Hàn Quân Tà để Hiểu Hâm ngồi trên đùi mình kiên quyết bảo vệ “Quyền ôm ấp” Hiểu Hâm.

“Diệm ~ người làm sao tới được?”

Huyết Ma Phong địa hình phức tạp, Huyết Cung lại càng phi thường ẩn mật, càng đừng nói tới những cạm bẫy mai phục, muốn tự mình tìm được Huyết Cung thật không phải dễ.

“Nga, là nó mang ta tới.”

“Tiểu Thanh ~!! Người đã chạy đi đâu vậy ~ ta rất nhớ người ~”

Hiếu Hâm bỏ nhào tới trước ôm lấy Tiểu Thanh mất tích nhiều ngày, để vào trong ngực cọ cọ. Chợt lại đem thân thể mềm mại của Tiểu Thanh đưa lên trước mắt tinh tế quan sát.

“Tiểu Thanh a ~ người sao lại nhạt màu đi...”

Ta van người... Ta đây là lột xác có được không...

Tiểu Thanh xoay xoay thân, thuận thế trượt vào vạt áo hết sức thân thuộc. Bất ngờ, nhiệt độ trong sảnh hạ xuống vài độ, Tiểu Thanh hậm hực trườn lại cánh tay Hiếu Hâm trong nhàn nhàn lạnh lẽo của Hàn Quân Tà.

Còn tròng nữa ta thật sẽ ngủ đông luôn!!! Thật là... ta một con rắn nhỏ mà cũng lộn xộn uống dấm chua cái gì...

Nhìn kỹ, Tiểu Thanh thân thể nguyên bản là bạch trung phiếm bích* không ngờ lại biến thành nhũ bạch sắc*. Nguyên lai mấy hôm trước gặp thời kỳ then chốt năm năm lột xác một lần của Tiểu Thanh, mỗi lần đến thời điểm đó, vô cốt xà thường tìm một linh khẩu để ẩn náu, tránh thời gian suy yếu nhất lại bị kẻ thù phát hiện. Đáng lẽ có thể theo bên Hiếu Hâm là tốt nhất, vì Hiếu Hâm là tiên nhân chuyển thế, bản thân có linh khí rất mạnh, đây cũng là lý do mà mấy năm nay ngày nào Tiểu Thanh cũng quấn quanh hắn.

Thế nhưng từ sau khi Hàn Quân Tà xuất hiện, tu luyện của Tiểu Thanh bị cản trở nghiêm trọng. Vì Hàn Quân Tà luôn thích ôm Hiếu Hâm cùng làm chuyện xấu, nên sự xuất hiện của nó là vô cùng bất tiện, nhất là nó lại thích tiến vào trong áo của Hiếu Hâm. Sau nhiều lần thỏa hiệp, Tiểu Thanh quyết định không cùng khối băng này so bì nữa, sau đó nó căn bản định cư dưới giường.

(Y: Vì cái gì là ở dưới giường? Đương nhiên là vì...)

Đã thế vào hai ngày trước khi lột xác, nó lại bị Hàn Quân Tà vô tình ném khỏi phòng.

Thiệt ~! Không phải chỉ là một lần ngủ rồi mơ màng bò tới bên người Hiếu Hâm thôi sao!! Ngay lúc đó Hiếu Hâm trần trụi rất mê người, nhưng nó chẳng qua chỉ là một con rắn nhỏ, cũng không thể ăn Hiếu Hâm!! Tìm kiếm nơi linh khí dày đặc chính là bản năng vốn có của vô cốt xà nha...

Ngay khi bị đá khỏi phòng Tiểu Thanh đành bất đắc dĩ tìm một hang động linh khí mạnh mẽ ở Huyết Ma Phong, bắt đầu quá trình lột xác gian nan.

Lột xác xong, nó lộ thân thể tinh bì lực tẫn* nhất ba tam hoảng ra ngoài kiếm ăn, vừa vặn gặp được Âu Dương Diễm đang hái thuốc ở Huyết Ma Phong. Một người một xà lúc ở Đào cốc đã biết nhau, thế là Tiểu Thanh liền đưa Diễm tới Huyết Cung.

Cứ như vậy, Âu Dương Diễm trụ lại Huyết Cung. Tiểu Thanh của Hiếu Hâm người bị Hàn Quân Tà bá chiếm toàn bộ thời gian cuối cùng lại tìm được một loại “Siêu cấp linh huyết” di động, từ nay về sau định cư tại Xuân các của Âu Dương Diễm.

Thời gian nháo nhác cái một tháng đã qua, ngoại trừ Âu Dương Diễm cơ thể có chút mập ra, mọi thứ đều như chưa từng biến đổi. Hiếu Hâm mỗi ngày đều thừa dịp khi Hàn Quân Tà xử lý sự vụ trong cung chạy đi Xuân các, hoặc là kéo Âu Dương Diễm đi xung quanh Huyết Ma Phong hái thuốc. (kỳ thực là loạn bào ngoạn nháo* khắp nơi). Thỉnh thoảng Hàn Quân Tà sẽ bỏ lại sự vụ, về mặt lãnh nhạch tham gia vào “Thời gian nói chuyện phiếm của hảo hữu” bọn họ, hơn nữa cứ mỗi lần nghe bọn họ đàm luận thú sự trước đây, là mỗi lần hàn sương trên mặt lại tăng.

Trong mấy ngày này, người được mọi người trong Huyết Cung tối khâm phục ngoại trừ thiếu chủ có thể làm tan chảy băng đá ra, còn có một Âu Dương công tử có thể chống đỡ được không độ tuyệt đối. Tuy mỗi lần Hàn Quân Tà đi Xuân các bắt người đều phóng ra rất nhiều cực lãnh nhân đao, nhưng Âu Dương Diễm đều chỉ là đạm nhiên cười rồi tiếp tục cùng Hiếu Hâm thân thiết nói chuyện.

Cứ như vậy, bình thần trôi qua hai tháng, mà cái bụng bự của Âu Dương Diệm cũng đã lớn đến mức chỉ dùng hai chữ “Phát tướng” khả cũng không đúng.

“Diệm, hình như gần đây ngươi mập lên rất nhiều ... Nhưng vì cái gì chỉ có nơi này mập lên chứ...”

Một buổi trưa nào đó, Hiểu Hâm tựa trong lòng Hàn Quân Tà vừa ăn điểm tâm vừa nghiên cứu bụng Âu Dương Diệm.

“Bối vì...”

Âu Dương Diệm chậm rãi thổi rồi nhấp trà, đang muốn nói, thì bỗng được báo có người muốn gặp Hiểu Hâm, đang đợi ở tiền sảnh.

Tuy là Huyết Cung bắt dịch tầm hoa, nhưng chung quy vẫn còn cao nhân không ngại gian khổ tìm tới, vô luận là thách thức hay khiêu chiến, chỉ cần có thể chiến thắng Tà Kiếm Ma Quân, liền có thể dương danh giang hồ. Cho nên có người đến tìm Hàn Quân Tà cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng là có người đến tìm Hiểu Hâm chưa từng bước chân vào giang hồ, nghe ra có chút kỳ quái, đầu tiên là Âu Dương Diệm, lần này lại là ai chứ?

Một người toàn thân hắc y chỉ tùy tiện ngồi xuống đã lộ ra một cổ khí phách bề ngễ thiên hạ, bạch y nhân có chút biếng nhác ngồi bên cạnh, trong phong cách phiêu dật lại mang theo chút quyến rũ, hai người đang ngồi ở chỗ nào kia mắt to trừng mắt nhỏ một bộ thần sắc vô pháp nhận thức. Hàn Quân Tà cùng Hiểu Hâm đến tiền sảnh liền thấy chính là tình cảnh tương xứng này.

Hai người sau khi phát hiện ra Hàn Quân Tà cùng Hiểu Hâm liền đình chỉ đối mặt, đem ánh mắt tập trung trên người Hàn Quân Tà, khác biệt chính là hắc y nhân đối Hàn Quân Tà gật gật xem như chào hỏi, bạch y nhân lại vẫn chăm chú quỹ dị nhìn bụng Hàn Quân Tà.

Hàn Quân Tà liếc nhìn bạch y nhân một cái, rồi mới nghiêm túc đối hắc y nhân chấp tay làm lễ. Không biết tại sao Hàn Quân Tà bản năng đối với hắc y nam nhân có loại cảm giác vừa quen thuộc vừa kính nể.

Hai người ấy chính là Tiên Đế và Ma Tôn, gần đây “Hảo hí” ở nơi khác cũng đều xem hết, hai người ăn không ngồi rồi nhớ tới hôn lễ của Hàn Quân Tà và Hiểu Hâm liền chuẩn bị đến giúp vui, đáng tiếc là đã bỏ lỡ.

Nếu không nháo được hôn lễ, hai người đành thực hiện một loại kế hoạch tà ác khác, chỉ là bọn họ đối với việc chọn lựa người bị hại có chút bất đồng. Sau khi trải qua một hồi “Liếc mắt đưa tình” trao đổi, Tiên Đế thất vọng thở dài, mang ra một loại hoa quả phương hương tứ dật*.

“Tiểu Hâm Hâm ~~ Cái này tặng ngươi ăn ~~”

Hiểu Hâm nhìn một chút vẻ mặt tươi cười rực rỡ của Tiên Đế, lại nhìn một chút thứ trái cây hồng đồng đồng thủy nộn nộn* ấy, cuối cùng vẫn là nhận cho xong.

“Na ~~ nhanh ăn đi ~~ ăn nhanh một chút ~~”

Hàn Quân Tà cau mày nhìn thoáng qua vẻ mặt hưng phấn của Tiên Đế, lại nhìn hướng Ma Tôn, nhận được nhãn thần quả quyết của Ma Tôn mới xoa xoa đầu Hiểu Hâm, tỏ ý Hiểu Hâm có thể ăn. Đối với hắc y nam tử kia, Hàn Quân Tà tồn tại một sự tín nhiệm khó hiểu.

Nhìn Hiểu Hâm ăn hết quả tử*, hai người mới đối Hàn Quân Tà giới thiệu qua loa quan hệ của mình sau thì huyền não biến mất, không biết lại chạy đến nơi nào xem hảo hí.

Sau khi Tiên Đế và Ma Tôn rời đi mọi thứ khôi phục lại sự yên ả, giống như sự xuất hiện của bọn họ chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, không nghĩ rằng đoạn nhạc đệm này lại mang tới hậu họa vô cùng.

Âu Dương Diệm sau khi biết Hiểu Hâm ăn thứ trái cây kia thì ngậm cười, chuyện liên quan đến cái bụng cũng không nhắc lại, cuộc sống cứ như vậy bình thần, lại một ngày hạnh phúc trôi qua, mãi tới lúc một con điều đến.

Khai khai tâm tâm: mở lòng

Bạch trung phiếm bích: trắng có lẫn chút xanh
Bạch nhũ sắc: trắng sữa
Tinh bì lực tẫn: mất hết sức lực vô cùng mệt mỏi
loạn bào ngoạn nháo: chạy loạn chơi đùa
phương hương tứ dật: thơm lừng tứ phương
hồng đồng đồng thủy nộn nộn: đỏ au mọng nước
quả tử: trái cây

—Chính văn hoàn—

Vâng, sau bao vất vả khó khăn, bạn cũng đã viết được dòng này. Có thể mọi người vẫn chưa thấy cái mục nam nam sinh tử ở đâu, nhưng đừng lo, phiên ngoại chính là nơi dành cho nam nam sinh tử *cười gian*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-kiem-phu-than>